

Dimitrie Grama
Eseuri și povestiri

SAGA Publishing

CUPRINS

Omul ca mașină și terorismul	3
Gânduri despre mass-media mondială.....	5
Omul ca mașină și religia.....	15
Cioran la 100 de ani - De vorbă cu Cioran	17
Revoluția arabă	21
Crucea Roșie	23
Sfântul	29
Dialog cu Ana	32
Vanitate și delir moral.....	36
Cotidianul mistic și umanismul	37
Omul-masina, "sadiđmul" si "omenia"	39

Omul ca mașină și terorismul

Unul din cele mai bune exemple care dovedesc clar lipsa de voință și etica personală care izvorăște din lipsa de conștiință, este fenomenul Fanatismului și a terorismului actual. Am amintit în mai multe esee anterioare că există o gamă destul de variată cu privire la cantitatea de conștiință sau mai bine zis nivelul de dezvoltare spiritual, etic și moral pe care un individ la un moment dat îl posedă. Nu există date concrete, o statistică a stării spirituale a omenirii, dar cred că nu greșesc mult când presupun că aproximativ 10% din ființele umane posedă o conștiință și conduita acestor oameni este dictată de un cod moral superior, iar 10% nu au conștiință deloc. Restul omenirii se află undeva între aceste două extreme și proporția de conștiință diferă de la om la om, de la societate la societate.

De asemenea am amintit ca informația genetică înmagazinată în gene, nu este interesată de fenomenele morale, ci doar de cele legate de procesele de supraviețuire, care pot influența și chiar aplică în timp metode extreme de conviețuire bazate pe o frică genetică de pieire. Războaie au existat dintotdeauna și cu timpul o clasă aparte, aceea a militarilor, a războinicilor s-a diferențiat în paturile societăților omenești. Tot în timp, reguli din ce în ce mai stricte și din ce în ce mai universal acceptate au început să controleze felul în care soldatul își face „datoria” și toată lumea știe că există convenții internaționale de „supraveghere” a acțiunilor militare. Se poate spune că există „o moralitate” care, într-o oarecare măsură încearcă să protejeze populația civilă, copiii, nevinovații. Nu încerc să scuz acțiunile militare de nici un fel, personal îi acuz pe toți cei care folosesc metode violente de „comunicare”, indiferent dacă acesta este un individ sau un stat oarecare, dar încerc să lămuresc, din perspectiva umană, actul extrem de terorism. Pentru că teroristul nu este soldat, războinic al unei cauze, nu este o ființă umană, ci face parte din acele 10% complet lipsită de conștiință și deci 100% mașina. Terorismul reprezintă un fenomen nou, modern, al umanității, deoarece în timpuri mai vechi un act de terorism era condamnat din perspectiva crimei produse, iar teroriștii erau direct eliminați și nu ca acum protejați de diverse legi și avocați.

Un recent filozof francez, spune că teroristul nu este un om ca toți oamenii, ci el, teroristul și-a permis luare indiscrimată a vieții altora, lucru rezervat în fond lui Dumnezeu sau Allah și omenește ar fi ca atunci când un terorist este capturat, să fie trimis direct acolo lângă egalii lui, zeitățile. El, în fond, nu poate fi judecat de oameni și locul lui nu este printre oameni. Eu consider că omul fanatic este complet lipsit de conștiință și care este ghidat în toate activitățile lui doar de spaima primordială, genetică, a supraviețuirii. Reprezintă deci un prototip uman foarte primitiv. Asta nu înseamnă că nu are inteligență, sau că nu simte responsabilitate pentru familia lui. Din contră, el apără feroce petecul de pământ care-i găzduiește neamul și nu poate să înțeleagă că, în fond, mai există și o lume care poate să difere radical de „lumea” lui.

De obicei se crede complet greșit ca majoritatea fanaticilor și a teroriștilor sunt oameni care, ori ei personal, ori familia lor a suferit persecuții, atrocități, etc., dar adevărul este că marea majoritatea a fanaticilor și a teroriștilor nu au avut nimic de suferit. Ei sunt produsul lipsei de conștiință, a lipsei totale de empatie care îi caracterizează ca și mașini. Acești humanoizi sunt, bineînțeles, folosiți de alții în diferite scopuri, cum lumea de obicei folosește o mașină. Să luăm exemplul lui Bin-Laden, un multimilionar saudit, psihopat prin excelență, care în ambiția lui personală de a controla toată lumea musulmană, nu se dă înapoi de la nici un act de teroare, chiar cele care distrug propriul popor. El este conștient de existența humanoizilor amoralii și, propovăduind spaima bazată pe diferențe, poate recruta milioane de adepți. Bin-Laden și alții ca el, și-au dat seama că au la îndemână material biologic foarte diferit de „omul obișnuit” și ambiția lor este să transforme tot mai mulți oameni cât de cât evoluți și care posedă un procentaj de conștiință, în adevărați oameni-mașină, complet lipsiți de conștiință și voință proprie. Aceste produse, pe care eu îi numesc humanoizi, reprezintă un material extraordinar de îndoctrinare și total control, care răspund cu perfectă obediență oricărui ordin venit de la dascălul îndoctrinant, „Măine te transformi în bombă și arunci în aer o grădiniță” și el, mașina, o face. Ce ar trebui făcut pentru a putea, în timp, elimina acest fenomen?

Cred că felul în care reacționează și acționează lumea vestică, civilizată, este încă o reflecție că în general avem de a face cu oameni (și aici vorbesc mai ales de cei care conduc societatea, liderii) care au doar muguri de conștiință și de responsabilitate. Felul în care se răspunde actelor teroriste este de obicei cel al pedepsei, al izolării și mai aprige a vreunui popor întreg și în general cel al neînțelegerii, cel care mărește și mai mult discrepanța între diversele atitudini, culturi, religii.

Dacă ar exista o voință cinstită înspre globalizare, atunci în primul rând ar fi nevoie de o globalizare în educarea ființei umane spre o conștiință, spre un nivel mai înalt și mai uniform de spiritualitate care să apropie diferitele culturi și religii una de alta, punând în primul plan similaritățile și tot ceea ce ne leagă de o origine comună ca oameni. Ființa umana, indiferent de locul și stadiul de dezvoltare în care se află acum, trebuie să fie ajutată să-și dezvolte o conștiință, să-și asume o responsabilitate că trăiesc și folosesc acest pământ care este al tuturor și pe care trebuie să-l predăm generațiilor viitoare. Resursele acestui pământ ar trebui folosite înspre binele tuturor și acest lucru ar duce la o societate în care nimeni poate nu va fi nevoit să-și cerșească existența. Poate că doar așa, doar atunci, omenirea va scăpa de acea spaimă irațională, primitivă, care o îndobitocește și va putea trăi în armonie. Omul și-ar putea da seama că doar prin efort comun și cunoaștere se poate apropia de o adevărată credință, de o religie adevărată. Efortul umanității s-ar putea îndrepta înspre supraviețuirea întregii biosfere pe acest pământ și, în timp, poate pe alte pământuri, în alte sisteme solare, unde urmașii noștri să ajungă ca soli ai păcii, cunoașterii și ai prieteniei. Așa ar putea să fie dacă omul ar avea conștiință!

12 iulie 2006

Gânduri despre mass-media mondială....

Ce înseamnă puterea mass-mediei în procesul de deformare a realității, în procesul de a ascunde sau a prezenta un "adevar" anume și ce înseamnă "mass-media" în procesul de indoctrinare a maselor?

Inseamnă aproape Totul!

Într-o societate umană tot mai uniformizată, "globalizată", Omul (masina) modern, își închipuie și chiar crede că este, educat și emancipat, dar în realitate el nu este, deoarece marea majoritate a fiintelor umane, cu toate că ar avea posibilitatea să se documenteze serios în orice domeniu științific, politic, filozofic și religios, ele (fiintele umane), nu fac acest lucru, ci se complac, din comoditate, să fie informate și educate de ziare și reviste, de TV și radio și de alte canale "oficiale" de răspândire și popularizare a unor idei, principii sau evenimente social-cultural-politice.

Fiind "oficiale", deci recunoscute și promovate de "Putere", lumea crede că aceste instrumente de difuzare a anumitor informații reprezintă **ceva** serios, corect și just, **ceva** promovat de cei luminați și binevoitori să servească cât mai bine publicul, plebea! Este deci vorba de un instrument de măsură al conduitei morale? Un instrument cu ajutorul căruia Omul poate să valorifice și să măsoare demnitatea umană la care au ajuns cei care îl reprezintă?

Cu foarte mici excepții, neînsemnate în contextul universal, mass-media actuală nu reprezintă nimic altceva decât o instituție total dependentă și aservită intereselor social-politice, militare și religioase ale unor țări sau federații. Cine nu a trăit în fascism sau comunism, poate nu înțelege despre ce vorbesc, dar și acum sunt exemple clare de totală aservire a mass-mediei intereselor ideologice a unor nații sau religii. Dau câteva exemple care, în fond, nici nu merita să le discutăm mai pe larg: Nord Coreea și China, Iran și Arabia Saudita. Bine, este logic să ne gândim că astfel de națiuni sunt supuse unor sisteme dictatoriale bazate pe o ideologie politică sau religioasă strâmtă, intolerantă, unde doar o anumită formă de expresie este acceptată și prezentată publicului și acest lucru nu este valabil în țările democratice, unde Omul este liber să-și exprime ideile și să-și manifeste crezul.

În principiu această libertate există, dar ea nu mai are vreo valoare deosebită deoarece majoritatea fiintelor umane cu drept de vot din aceste societăți "democratice", sunt indoctrinate, sunt masinării programate să creadă doar ceea ce le este servit de mass-media pe tava comodității de când se nasc și până când mor. Nu demult am scris despre suedezi care, de bună voie se lasă indoctrinați, gâdesc, cred și se comportă similar. În felul lor de a fi, se ascunde aroganța și deci, prostia omului care crede că el știe cel mai bine Ce și Cum și atunci, acolo, în această atitudine zace și imposibilitatea unui dialog. La fel ca suedezi sunt, în general, și restul europenilor și americanii și australienii și canadienii. Creduli, indoctrinați și aroganți!

Nu scriam aceste rânduri, dacă nu isteria mass-medială care expune alegerile prezidențiale din SUA nu mă răzbuia în halul în care mă răzbuia!

Niciodată nu mă interesat și nici acum, în fond, nu mă interesează cine va fi Președintele Americii, Conducătorul vreunei nații aparte sau Liderul diverselor secte religioase, deoarece în sistemul meu de gândire aceste lupte pentru putere reprezintă doar acțiunile Omului Masină, acel individ cu o conștiință rudimentară comună și care, în cel mai bun caz reprezintă o unealtă biologică utilă. Un fel de rulment din carne și oase, un perpetuum mobile cu un exponent de geniu și cu unul de reproducere. Și totuși, o jucărie mecanică!

Probabil că și eu, în mare măsură sunt la fel, dar încerc să mă răzbuiesc, să mă răzbuiesc pe mine însumi și încerc să-mi demasc limitele și prostia.

Până acum, alegerile prezidențiale din SUA, reprezentau concursul între două tabere, "republicana" și "democratică", tabere care, în mare, aveau aceiași ideologie social-politică și religioasă și după o "campanie" îndelungată cu diverse discursuri, demagogie clasică și tot felul de alte murdării, tabăra care reușea să facă cele mai bune aranjamente cu mass-media și cu puterea financiară, ieșea învingătoare.

Acum însă, pe scena politică americană apare ceva nou, apare un "analfabet" politic cărui ai este indiferent de ce cred politicienii americani despre el, ai este indiferent de ce crede mass-media sau restul omenirii și vine, așa, de niciunde și are tupeul să spună că pe el îl interesează interesele americanului de rând și ale USA și nimic altceva!

Ce neobrazare! Cum adică, vrea să ajungă acolo sus fără să pupe-n fund CNN-ul și pe cei de la Washington Post? Fără să-i pupe-n fund pe ceilalți politicieni republicani crescuți în pepinierele politice de la Harvard sau Columbia University! Este de necrezut! Haos total!

Cu această ocazie, CNN, BBC, TV3 Suedia, Antena 3, TV France, Italia, Spania, Mexico și Luxemburg, au descoperit un **monstru**! E strigator la cer! Și cum îndrăznește cineva, oricine ar fi el, să nu se teamă de noi, **creatorii de opinii**! Lasa, ca-i aratam noi lui!

Monstrul este expus mass-medial pe toate continentele. De frica "opinie publice", deci de frica mass-mediei și a celor 80% de marionete cu surub, majoritatea politicienilor din același partid, hai să-i zicem "republican" se distanțează de monstru, hai să-i zicem monstrului, Donald și indirect politicienii republicani se depărtează de populația cu simpatii republicane, care l-ar vrea ca Președinte pe monstru Donald. Confuzia este așa de gravă încât politicienii care tradițional ar trebui să-l sprijine pe Donald, deci "republicanii", aleg să ca niste găini speriate și tot dau să sara gardul la vechii dușmani, "democrații".

În tabăra opusă, o femeie, hai să-i zicem Hillary, politiciană de carieră, cu o lungă carieră politică și unsă cu toate unsoarele demagogiei. Lângă ea, ca un simbol al credibilității, sora ei, fost Președinte al SUA, om care s-a jurat că nu minte și a fost prins cu minciuna! Deci un mincinos, face o caracterizare "obiectivă" soriei, pentru ca aceasta să fie promovată la cea mai înaltă funcție de stat și mass-media prezintă acest spectacol oribil în minciuna și decepție ca și când ar fi un adevăr.

Cum, nu exista chiar nimeni la CNN, BBC, NCBC, etc., care sa-i spuna lui Bil doar atat: "Bil, tu nu poti sa vorbesti pentru ca ai fost prins cu minciuna si esti compromis!"?

Dar chiar daca s-ar trezi cineva vorbind logic si care ar avea bun-simtul sa fie impartial, ar avea oare vreo importanta? Nu este mai important ca si USA sa aibe acum, dupa un Presedinte de culoare si un Presedinte femeie? Nu suna acest lucru bine? Democratic? Egalitarian?

Bravo!

Doar printr-o minune, Donald va fi ales ca Presedinte al SUA. Ales de cei care nu prea mai cred in ceea ce spun ziarele, radioul, teleul sau polticienii de cariera. Incurajator este faptul ca aproape 50% din americani al sustin pe Monstrul Donald, deci aproape 50% nu se mai lasa manipulati de interesele celor care "expun adevarul" asa cum vor ei, dupa o liturghie a imoralitatii bazata doar pe ideologia banului.

D.G, Uppsala 30 octombrie 2016

“Introducere” la ceea ce ar putea urma, și care ar putea să combine "cotidianul" cu "omul mașină"

DIMITRIE GRAMA - Danemarca

Universul, sau mai bine zis, partea de Univers accesibilă înțelegerii umane, a existat și va exista întotdeauna, indiferent și total insensibilă la speculațiile unor inteligențe efemere. Cantitatea aproape infinită de materie, care "populează" spațiul și care pînă acum a putut fi "catalogizată" și într-o anumită măsură studiată de om, reprezintă doar un univers, "universul nostru" cunoscut într-un spațiu și timp limitat de limitele ființei umane și nimic altceva.

Întrebarea care se impune este: cât spațiu, cât timp și cite universuri există. Răspunsurile la astfel de întrebări diferă de la institut la institut, de la filozof la filozof, dovedind și exponând neputința înțelegerii depline și modelele teoretice general acceptate, cum ar fi de exemplu teoria "Big-Bangului", etc. sunt doar niște "instrumente" de lucru spre comoditatea de comunicare între oameni și nu au nimic de a face cu un "adevăr absolut".

Consider că nici spațiul, nici timpul și nici materia nu pot fi complet delimitate sau complet "cunoscute" de o altă entitate de natură materială, indiferent de potențialul intelectual. Și de ce așa? Pentru că fiecare "naștere de univers nou va schimba premisele cunoscute vechiului univers. Dumnezeu nu reprezintă duhul ocrotitor al Pământului sau al omenirii, ci El este creatorul de universuri, este cel care vorbește doar cu el însuși. Credința este un pas uriaș al gândirii, deoarece prin credință se exersează actul de umilitate în fața celui ce nu poate și nu cere să fie numit ori înțeles pe deplin.

Einstein spunea că Dumnezeu nu s-a jucat cu zarurile atunci când a creat universul, dar a uitat să spună că, Dumnezeu nu i s-a destăinuit și nici nu a avut vreun interes să-l contrazică. Ar fi însemnat atunci, ca Einstein să fi avut un dialog cu deitatea, fenomen fantezist, care de milenii tulbură mintea omenească, deoarece dacă cineva, orișicine sau orișice, are într-adevăr un dialog cu Dumnezeu, - atunci, acel cineva-ceva, nu mai poate comunica cu noi decât prin "crearea" de simboluri noi, pe care omul nu are posibilitatea să le înțeleagă, să le configureze conștient și deci, să le reproducă. Chiar și actualele manipulații tehnice, cum ar fi clonarea de indivizi, - deci, o reproducere industrială a individului, nu reprezintă în nici un caz "crearea" de substanță vie, ci doar pur și simplu folosirea materiei și informațiilor vitale create odată cu universul.

Folosindu-l pe Einstein (reprezentant glorios al intelectului uman) în acest exemplu banal de comunicare imposibilă între om și "totalitatea necunoscută" căreia îi dăm diverse nume doar spre satisfacerea propriilor noastre speculații, am dorit în fond, să ajung la discuția termenilor "conștient" și "conștiință", termeni pe care ființa umană și-i atribuie arbitrar, gelos și singular. Ființa umană își atribuie doar ei însăși aceste proprietăți dar, este oare ființa umană într-adevăr conștientă și mai ales, posedă ea o conștiință?

Ce s-ar putea înțelege prin termenul: "vietate conștientă"?

- că își dă seama că există?
- că dezvoltă abilități de supraviețuire?
- că "luptă" pentru binele ei personal sau al speciei pe care o reprezintă?
- că folosește un "limbaj" de comunicare?
- că își asumă calități pe care în fond nu le posedă?

Fiecare întrebare la rândul ei ar putea fi dezvoltată, dar nu am această ambiție, nu pentru ca alții înaintea mea au dezbătut aceste idei, ci pentru simplul motiv că, eu nu cred că doar ființa umană este conștientă de existența ei (asa cum marea majoritate a filozofilor trecuți și actuali susțin) și mai ales nu cred că ființa umană, în general, posedă o conștiință care să o facă să înțeleagă profunzimea și sensibilitatea creației.

"Conștiința" este un termen pe care doar ființa umană "și-l atribuie" și în care ar putea fi implicate însușiri elevate de natură etică și morală, prin intermediul cărora ființa umană în actele ei de supraviețuire este ghidată și de un profund altruism. O vietate care posedă "conștiință", este o vietate care are responsabilitate asupra tuturor acțiunilor în care se implică.

"Conștiința" deci, este un "termen de lucru", și în același timp o unitate de măsură la care ființa umană din când în când fantizează utopic și visează că o posedă, în acest fel creând în jurul ei un zid de protecție și insensibilitate. Această conștiința banalizată îi permite omului scuzele celor mai mari atrocități. Nu, conștiința adevărată este nepermisă ființei umane normale și nu pentru că nu există într-o realitate posibilă, ci pentru că omul obișnuit nu a ajuns acolo unde intelectul și spiritul sunt o unitate dezintegrabilă. Omul obișnuit în mod individual, personal, are "capacitatea" să-și dea seama că există o conștiință, dar acest lucru nu implică indirect și posesia conștiinței.

Din contră, atunci când este direct confruntat cu adevărata conștiință, omul de rând încearcă să o distrugă, ea reprezentând un pericol enorm pentru conduita general iresponsabilă a ființei umane. Exemplul lui Isus Cristos, al altor sfinți cunoscuți și cel al multor alții mai puțin cunoscuți, dar în același fel sacrificați în numele "proastei conștiințe" a omenirii, vorbesc de la sine.

De asemenea s-ar putea ca omul de Neanderthal să fi posedat o conștiință și această conștiință să-l fi dus la dispariția totală atunci când s-a întâlnit cu omul actual, de Cromagnon, care, probabil că nu posedă o conștiință nici atunci, cum nu o posedă nici acum.

Sunt convins că delfinii posedă o conștiință și încearcă să ne arate și nouă că ar trebui să fim responsabili de actele noastre, care au repercursiuni asupra vieții de pe întregul Pământ și, de aceea poate că se sinucid în grup, atunci când văd că ramânen insensibili la orice fel de alt semn de dezastru pe care îl creăm.

Se pare ca ființa umană este ultimul produs evolutiv al sistemului nostru solar, un produs dotat atât cu potențialul progresului și indirect "crearea" de noi și fantastice posibilități de evoluție și supraviețuire, cât și cu potențialul de totală auto-distrugere.

Va fi fascinant să urmărim calea pe care o va alege omenirea: calea salvării sau calea distrugerii.

Dar în conceptul universal de creație, acest episod uman nu are altă importanță decât ca divertisment local.

DIMITRIE GRAMA – Danemarca

Dimitrie Grama, Danemarca
Impresii si pareri personale in FORUM

Nu se poate contesta faptul că în ultimii douăzeci-douăzeci și cinci de ani un fenomen straniu s-a putut dezvolta din ce în ce mai mult în Europa de Vest și mă refer aici la încercarea (și reușita parțială) prin intermediul "superstatului" Europa Comună, de aplatizare și neutralizare a tradițiilor, religiei și legilor locale, caracteristice fiecărui popor. Rezultatul acestui proces a dus din ce în ce mai repede și mai profund, la alienarea individului în propria lui societate. De asemenea ambiția din ce în ce mai puternică de centralizare (care într-un mod diabolic amintește de "Uniunea Sovietică"), a dus la dezvoltarea unui aparat de îndoctrinare și control al individului, care pe nesimtite și "în mod democratic" și-a pierdut din ce în ce mai mult libertatea.

Acum aproape un an, un ziar danez a publicat niște caricaturi la adresa profetului Mohamed și toata lumea musulmană, după ce imamii (preoții musulmani) din Danemarca au publicat falsuri compromițătoare, s-au aprins într-un protest "panislamist" încununat cu boicoturi economice, amenințări cu acte teroriste, incendieri de ambasade, etc., lucru de înțeles din partea acelor națiuni care trăiesc în anul 1450, după Mohamed. Inșă ceea ce nu înțeleg este de ce țările europene din aceeași unitate europeană cu Danemarca și alte țări democratice din lume, care țări au înscris în constituție dreptul fiecarui individ de a se exprima liber, nu au sărit în ajutorul Danemarcei. Nu s-au solidarizat cu ea! Ba din contră, o grămadă de intelectuali și politicieni așa-zisi "politic-corecți" au sărit ca arși în ajutorul imamilor fundamentalști, vărsându-și veninul coroziv asupra fraților creștini danezi. Am scris, la vremea aceea câteva comentarii scurte încercând să apăr libertatea danezilor și indirect a noastră a tuturor de liberă expresie, mai ales că-mi bazam comentariile pe o experiență și cunoaștere personală a musulmanismului, trăind trei ani în Arabia Saudită. Mai mulți români, atunci, m-au atacat vertiginos, chiar agresiv. M-am gândit că românii ar avea cumva o scuză, fiind 50 de ani obiectul persecuției și îndoctrinării comuniste și mai ales gândindu-mă că generația tânără habar nu are de istorie și de faptul că și noi românii am suferit vreo 500 de ani din cauza turcilor islamici, dar trista constatare că intelectualii din Vest sunt niște lași și trădători ai principiilor de libertate, greu câștigate în timp, m-a șocat. M-am gândit că aceasta este condiția umană actuală, ca om-masină, fără voință și conștiință proprie, dirijat de undeva de sus și mi-am îndreptat gândurile și atenția în alte direcții.

Apoi, din întâmplare am dat de cartea jurnalistei și scriitoarei italiene Oriana Fallaci, "La Forta della Ragione" (Puterea Ratiunii), publicată în 2004 și m-am gândit să traduc liber, fără pretenții și să expun câteva pasaje scrise de aceasta neînfricată luptătoare pentru păstrarea tradițiilor de cultură și libertate. Recomand cartea aceasta tuturor celor care sunt interesați să descopere și alte opinii, mult mai sănătoase și mai curajoase, decât cele expuse de mass-media oficială. Oriana Fallaci scrie printre altele că ONU

este o organizație "islamofila" și se bazează pe faptul că toate statele musulmane sunt membre ale ONU, cu toate că au refuzat să semneze "Declarația Drepturilor Omului". În schimb în 1997, ONU publică "Declarația Drepturilor Omului în Islam", un document care chiar de la început legitimează: "Toate drepturile omului cuprinse în această declarație sunt supuse legii Sharia din islam. În țările musulmane Sharia este singura ramă de referință pentru cei care au cu drepturile omului de a face".

ONU acceptă această stranie clauzulă și ambasadorul Pakistanului la ONU poate să declare, fără ca nimeni să aibă dreptul să protesteze, că, citez: "Prima declarație a drepturilor omului este Coranul, iar primele legi privitoare la drepturile omului sunt cele expuse de Mohamed la Medina". Inchipuiți-vă ca un creștin sau un evreu ar fi declarat ceva asemănător la ONU fără ca lumea musulmană să se aprindă în „razboi sfânt“! Eu am trait acolo și cunosc "drepturile omului" musulman și știu cum se aplică legea Sharia, mai ales femeilor. De asemenea mă întreb de ce așa-ziii "politic-corecți" nu reacționează la abuzurile din acele țări guvernate de legea Sharia și mai ales de ce nu reacționează la faptul că, aproximativ 90% din țările musulmane sunt dictaturi, ori militare ori fundamentaliste.

Oriana Fallaci se întreabă de asemenea, cum de este posibil ca la Paris, Londra, Copenhaga, Amsterdam, Roma, Madrid, Viena, etc., imamii musulmani și orișicare alt musulman, pot batjocori nepedepsiți tradițiile creștine, pot numi femeile noastre „curve“, pentru că nu-și acoperă părul, pot arde drapelurile naționale, pot amenința cu represalii teroriste, etc., în țările noastre libere, care i-au acceptat, când au invocat teroare în țările lor de origine musulmană și mai ales cum este cu putință că nimeni nu are voie (de fapt, acum este interzis prin lege în UE), să critice sau să "ofenseze" religia mahomedană?

Senegalezul musulman Doudou Diere, reprezentant special în Comisia Drepturilor Omului de pe lângă ONU, scria într-un raport oficial ONU despre tragedia musulmanilor din cele două continente, America și Europa unde, citez: "femeile, copiii și bătrânii musulmani sunt jertfele unor atacuri fizice și verbale și din această cauză trăiesc în spaimă". Recomand oricărui cititor să se aventureze pe la periferiile Parisului sau în Amsterdam, Londra, Marseille, Birmingham să se lamurească personal cui îi este frica și de cine!

Am găsit foarte educativă expunerea istorică a fenomenului musulman și voi încerca să redau parte din primul capitol al cărții "La Forza della Ragione", pentru că mă gândesc că nu strică nimănui o repetiție a unei lecții de istorie, extrasă din vechi documente, așa cum nimeni nu mai are curajul și dreptul să o predea acum, doar Oriana Fallaci. "Nu mă bucur când spun că arde Troia. Din Gibraltar până la fiordurile din Sørøya, de la stâncile din Dover la plajele Lampedusei, din stepele Volgogradului la văile Loirei și dealurile Toscanei, focul se întinde. În toate comunele noastre se află acum un sat sau un oraș paralel, care amintesc de Beirut în anii -70, un stat în stat, un guvern în guvern, un sat sau oraș guvernat de Coran. Este doar o etapă în expansionismul musulman. Acest expansionism pe care nimeni nu a putut să-

I oprească, nici Alexandru cel Mare, nici Julius Cezar, nici Xerxes, persanul sau Napoleon, francul. Pentru că singura artă pe care fii lui Allah întotdeauna au stăpânit-o la perfecțiune, este arta de a invada, cuceri și subjuga. Și prada lor favorită a fost întotdeauna Europa și creștinismul.

În Anul Domnului 635, doar trei ani după moartea lui Mohammed, armata jumătății de lună a invadat Syria și Palestina creștine. A fost A.D. 638 când ei au cucerit Ierusalimul și Mormântul sfânt. A fost în 640 și anii imediat următori, când islamul a cucerit Persia, apoi Armenia și Mesopotamia și tot în acei ani au invadat Egiptul creștin și s-au revărsat peste restul Africii de Nord creștine, Tunisia, Algeria și Marocul. A fost în 668 când ei au atacat Constantinopolul pentru prima oară și au ținut orașul sub asediu timp de cinci ani. A fost anul 711 când au trecut Gibraltarul și au subjugat Portugalia și Spania catolice și unde cu toate eforturile lui Pelayo și Cid Campeador și al altor regi care au participat la Reconquista, au rămas aproape 800 de ani. Și totuși care în naivitatea lor nemărginită, cred în mitul despre "coexistența pacifică între cuceritorii musulmani și cucerii creștini", ar trebui să recitească istoria mănăstirilor arse, istoria bisericilor prădate și transformate în moschei, istoria călugărițelor violate, cea a femeilor creștine și evreice duse și închise pentru totdeauna în diversele haremurii, istoria copiilor răpiți și transformați apoi în ienicerii, care să-și terorizeze propriul popor. Ar trebui să se gândească la răstigniții pe cruce din Cordoba, spânzurații din Granada, decapitații din Toledo, Barcelona, Sevilla și Zamora.

În Zamora la ordinul lui Almanzors, vizirul numit "mecenarul filozofilor" și "cel mai mare conducător pe care Spania-musulmană l-a creat vreodată", la ordinele lui s-au executat cele mai teribile atrocități, inclusiv trasul în țepă. Cine îndrăznește doar să pronunțe numele lui Virgina Maria sau Isus Cristos, era imediat executat. La fel cel care ar fi îndrăznit să tragă un clopot de biserică! Și dacă trecea un musulman, toți păgânii creștini sau evrei erau obligați să îngenuncheze și să-i facă loc. Și dacă musulmanului i se năzărea ceva care să-l deranjeze, avea dreptul să-i pedepsească acolo pe loc, fără nici un fel de judecată. Asta da toleranță! Din Spania, în 721 au început invazia Franței catolice. Sub conducerea lui Abd al-Rahman, guvernatorul Andaluziei, au trecut Pyrineii și au cucerit Narbonul. Acolo au masacrat toată populația masculină, luând în sclavie femeile și copiii. Au urmat Carcassonul și Nimes, unde toți călugării și toate călugărițele au fost omorâte. Din Nimes au continuat prin Lyon și Dijon, prădând toate bisericile și mănăstirile. Și cât timp a durat acest pîrjol doar în Franța de sud? Unsprezece ani! În 731 o armată de 380.000 de infanteriști și 16.000 de cavaleriști au cucerit Bordeauxul și de acolo s-au îndreptat spre Poitiers și Tours. Și dacă Charles Martell nu ar fi învins la Poitiers-Tours în 732, francezii (și poate restul Europei) ar fi dansat azi, „flamenco”.

Oriana Fallaci redă apoi invazia musulmană în peninsula italică, Sicilia, Roma, Toscana, bazinul Mării Adriatice, etc., dar eu țin să mai amintesc aici doar un episod din căderea Constantinopolului la 1453. "În timp ce ienicerii violau călugărițele chiar pe altarul catedralei Sf. Sofia, Mehmed al II-lea, în

ciuda legilor Sharia din Koran, s-a îmbătat cu vin cipriot și după aceea l-a violat pe primul născut al marelui Duce greg-ortodox, Notora; un băiat de 14 ani renumit pentru frumusețea lui. Apoi Mehmet al II-lea a decapitat toată familia Notora împreună cu toți nobilii greco-ortodocși. Bisericile, după ce altarele au fost jefuite și clopotele topite, au fost transformate în moschei și bazare. Așa a devenit Constantinopolul – „Istambul.” Oriana Fallaci ne dă și câteva date statistice interesante din statistica demografică ONU, date care dovedesc clar supremația musulmană cu privire la nativitate și înmulțire. Populația musulmana crește în medie cu 4,60-6,40 % pe an, pe când cea creștină în același spațiu european, crește doar cu 1,40-1,50 % pe an.

Dar cel mai bine ar fi să ne amintim de ceea ce Boumediene, (Premierul algerian, cel care l-a dat jos de la putere pe Ben Bella) a declarat la Adunarea Generală ONU în 1974, citat: " Într-o bună zi, milioane de oameni vor părăsi regiunile din Sud, îndreptându-se spre Nord. Și ei nu vor veni ca prieteni. Ei se vor înghesui acolo ca să vă cucerească. Și cucerirea Nordului se va înfăptui prin "a pune copii" pe lumea asta a voastră. Femeile noastre vor fi acelea care cu ajutorul uterului lor ne vor asigura victoria!" Islamul de sute de ani are un plan bine definit și își obligă toți supușii să se devoteze misiunii de a converti, într-un fel sau altul toată lumea credinței lui Mohamed. Și Europa este mai aproape decât crede sau vrea să știe, de finalizarea acestui proces. În curând copiii noștri vor fi obligați să schimbe Biblia cu Coranul și asta doar pentru că statistic de acum într-o sută-două de ani, musulmanii vor fi în majoritate de populație în Europa.

Eu nu sunt pe deplin convins că atunci, fiind în majoritate, musulmanii vor respecta sau accepta religiile sau tradițiile noastre creștine. Istoria islamului ne spune clar că nu va fi așa. La fel ne spun exemplele statelor musulmane actuale, moderne, unde libertatea de expresie intelectuală sau religioasă, care diferă de islam, este ori inexistentă, ori foarte limitată.

Dimitrie Grama

Danemarca

Omul ca mașină și religia

Dimitrie Grama, Danemarca

Impresii si pareri personale in FORUM

“Ființa umană nu are o conștiință proprie, pentru ca îi lipsește voința și identitatea constitutivă spiritului elevat”

Această ipoteză nu poate fi mai bine explicată decât de “fenomenele religioase” pe care omul obișnuit nu le înțelege, nu datorită unui creier limitat ca organ de sinteză, ci pentru simplul motiv că “matrixul” constitutiv al tuturor vietăților organice nu este de natură altruistă. La baza tuturor organismelor vii cunoscute de noi, stau complexe de proteine “ginditoare” – genele, care în enorma diversitate de combinație, creează lumea organică, de la cele mai simple entități, la cele mai dezvoltate, omul.

Acest fenomen “pământean universal” este acum bine cunoscut și științific bine documentat, dar “creația” și “evoluția” văzute din diferite perspective umane au dezbinat lumea în tabere opuse care se luptă pe baricadele “darwinismului” sau pe cele ale “bisericii”, dar ceea ce eu expun în acest text nu are nimic de a face nici cu teoria darwinistă și nici cu credința.

Se pune întrebarea dacă organismele vii sunt sau nu sunt “altruiste” în constituirea lor genetică. Exemple de altruism, de milă, nu există în lumea organică, decât la om și chiar la ființa umană milă apare tirziu, ca un fenomen social, atunci când condițiile de supraviețuire sunt asigurate și când alte impulsuri ale egoismului evoluționar sunt “blocate”. Genetica fundamentală a tuturor vietăților funcționează după principiul supraviețuirii combinațiilor genetice existente și eventual “crearea” de noi complexe genetice capabile de supraviețuire. Există în constituția noastră gene care sunt mostenite din generații în generații și care pot să fie arhaice numărând sute de mii de ani și care gene, sau asociații genetice, doresc să-și continue existența! Deci în mare, acesta este “motorul” organic al acestor mașinării biologice, constituite și înzestrate să înfrunte natura inconjurătoare și mai ales să înfrunte concurența spre supraviețuire a celorlalte mașini biologice. Aici nimic nu este lăsat în seama hazardului și concepția de altruism, milă, protecția naturii, etc. este inexistentă la nivel de “matrix” viu, deoarece altruismul în condiția de organism biologic duce neapărat la dispariția speciei altruiste și, materialul genetic constitutiv consideră o asemenea atitudine de neconceput, neacceptabilă!

Omul, în existența lui de aproximativ un milion de ani, a “devenit” milos, altruist, abia atunci când condițiile lui de supraviețuire au fost asigurate, chiar supra-asigurate. De aceea poate să se explice apariția religiei destul de tirziu în concepția ființei umane și mai ales în formele actuale de religiozitate. Îmi imaginez că începuturile “religiei” așa cum o înțelegem în general, s-au bazat mult mai mult decât acum, pe o “comunicare” directă, un dialog cu divinitatea. Apoi grupuri din ce în ce mai mari de oameni care împart același crez și practica același ritual, se formează treptat și reprezintă necontestabil o “identitate comună, o voință și conștiința comună”, care bine-nțeles că au o valoare de ne estimat tocmai în mărirea șanselor de supraviețuire.

Religia, deci, pentru o "masa biologica" reprezinta un fenomen pozitiv, contribuind la supravietuirea comuna a grupului respectiv si deci indirect dar automat si la supravietuire fiecarui individ apartinator grupului. S-ar putea spune ca exista o constiinta si o vointa comuna acestei mase biologice, constiinta si vointa care se exercita sub presiunea unor reguli acceptate de cele mai multe ori neconditionat, pentru ca doar asa poti fi acceptat in acel grup care s-a dovedit, sau care tu crezi ca ar avea cele mai bune sanse de supravietuire. Acesta nu este un act "constient" al individului, ci mai curind "o comanda genetica": fii de partea invingatorilor!

Toate religiile au un tel si o functie bine definite si sunt bazate pe un fundament bine-voitor fiintei umane si atunci cum se explica toate divergentele si razboaiele religioase, nu numai intre religii diferite, ci chiar si in sinul aceleiasi religii, cind in fond toate predica mila si altruismul, binecuvintate de un singur Dumnezeu.

Foarte simplu prin faptul ca omul este o masina biologica, fara constiinta proprie si care "reflexiv" actioneaza inpre supravietuire, chiar si atunci cind imprejurarile "de facto" nu-i ameninta deloc conditiile existentiale. Spaima disparitiei totale este inscrisa in codul genetic si automat ne indentifica si afecteaza pe toti oamenii in aceiasi masura si mai ales pe aceia care intr-un fel sau altul se "auto-expun" ca reprezentanti directi ai deitatilor. Ei nu reprezinta latceva decit tot masini biologice care confunda anumite stari fizice si spirituale cu o "constiinta" adevarata sau cu "vointa universala". Nefiind spirite sau cugete libere, fiind legati de anumite juraminte, majoritatea "autoritatilor" religioase indiferent de crez, traiesc in confuzia creata de ambitiile personale contra unui plan maret, universal. Nu este vorba aici de vreo actiune "constienta", ci mai curind de urmarile unor unor "indoctrinari" seculare de tip "brain washing", care din pacate pot duce la decizii de multe ori catastrofale pentru o buna parte din omenire.

Nu pot sa ma abtin sa nu dau ca exemplu; Inchizitia crestina, Cruciadele si acum mai modern, Jihadul fundamentalist in diferitele lui forme.

Majoritatea oamenilor se considera credinciosi, fiind devotatii si adeptii unei religii care ii indeamna sa practice invatatura religioasa, aceasta fiind altruista in toate religiile cunoscute acum. In teorie si in general, oamenii de pretutindeni si indiferent de crez isi doresc reciproc doar binele si asta pina cind, cumva, spaima de supravietuire a individului in grup sau a grupului in univers, este trezita. Atunci fiinta umana, brusc, se poate transforma in arma de exterminare, avind adeseori in fruntea lor, ca inbold moral, tocmai pe acei alesi reprezentanti ai divinitatilor!

Acest paradox poate fi doar inteles pornind de la premiza; omul ca masina, omul fara constiinta si vointa proprie. Fiinta umana elevata la nivelul constiintei si vointei proprii, nu poate fi "manipulata" in activitatile vulgare de razboire inutila.

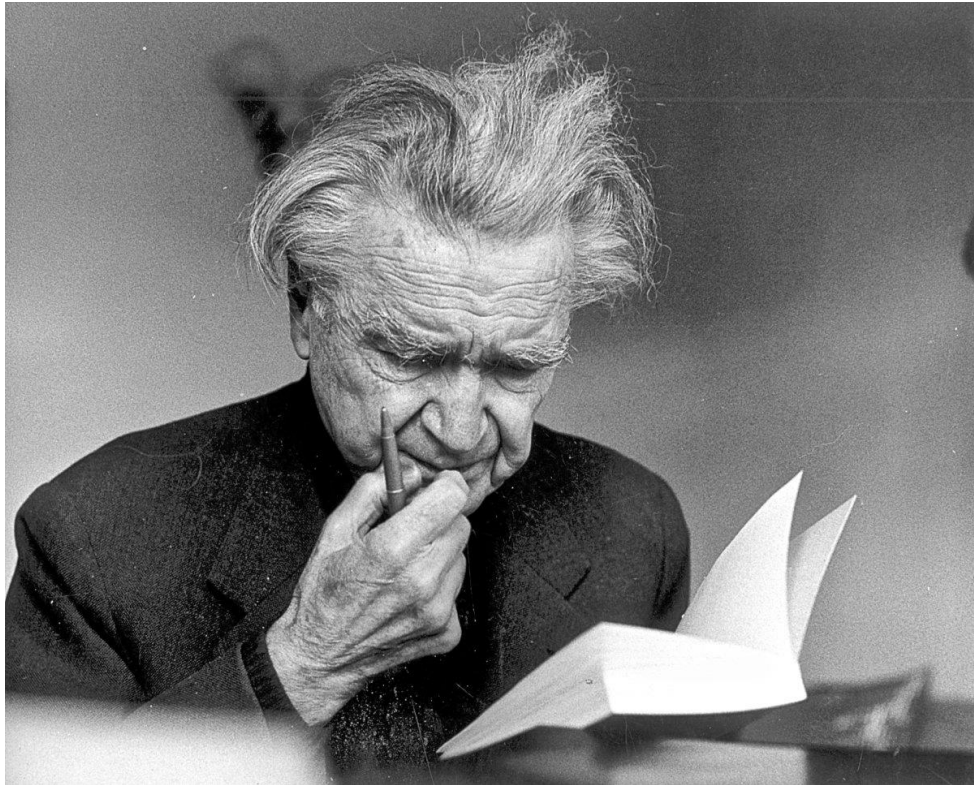
Un om care ajunge atat de departe incit sa se descopere, sa se cunoasca, deci sa stie exact de unde porneste (de la om masina) si spre ce nazuieste (spre intelepciune divina), gaseste un drum, o alternative constienta de supravietuire. Un astfel de om, care stie perfect cit de greu este sa ajungi la o adevarata constiinta, nu poate altfel decit sa respecte profund

pe toti ceilalti de aceiasi origine si care impart acelasi spatiu si timp. Cine stie, poate ca omenirea ar avea nevoie de un nou Mesiah complet indiferent si independent de "crezurile" trecute si actuale, un Mesiah care sa uneasca toata omenirea, in loc sa o dezbine.

Dimitrie Grama
Danemarca

Cioran la 100 de ani - De vorbă cu Cioran

Îmi amintesc vag ca ne dadusem intalnire la Bois de Boulogne. Nu pentru vreun motiv anume si nici pentru vreo amintire comuna am ales acel loc. Acum cand ma gandesc mai bine, am impresia ca nu noi am ales locul, ci soarta care, cu obisnuita ei nonsalanta, ne-a plasat acolo, doi straini, mai mult sau mai putin indiferenti si aproape inconstienti de existenta celuilalt.

Poate ca tocmai o astfel de relatie indiferenta, ne obliga cateodata sa ne oprim din goana, sa ne privim in ochi si sa ne destainuim cu adevarata usurare si sinceritate. O astfel de destainuire nu este posibila decat intre doi straini, care nu au absolut nimic nici de castigat si nici de pierdut unul fata de celalalt.

Da, noi eram doi straini perfecti, unul cu sinuciderea lui intr-o lume absurda, iar celalalt cu un cotidian mistic intr-o lume de ne-inteles.

Si iata-ne, brusc, fata-in-fata, fiecare inarmat pina-n dinti cu realitatea lui si cu restul realitatilor posibile, pe care fiecare are impresia ca le intelege mai bine si mai profund decat celalalt.

Mi-am dat seama ca e un om care nu face risipa de cuvinte, deoarece fara nici un fel de introducere mi-a spus: - Dar tu nu crezi in "aceasta realitate", deci ar trebui, de la sine, sa intelegi risipa aceasta absurda de energie pe care o numim "viata"!

Vezi, eu am incercat sa iubesc "viata", dar.....

A tacut privind frunzele galbejite si uscate pe care vantul le rasucea de pe o

parte pe alta.

-Asa suntem si noi, niste frunze manate de colo-colo de niste forte necunoscute, si vrem-nu-vrem ne alaturam altor frunze, nimai ca sa putrezim impreuna. Nu ti se pare ca acest lucru-i de o tristete fara de margini?

-Depinde, i-am raspuns. In universul meu, atunci cand sunt Om, frunza din mine e poate asa cum o vezi tu, mai uscata si uitata undeva la o margine de suflet, iar atunci cand sunt Frunza, omul din mine e mic si umbla cu gura cascata prin labirinte verzi, iar atunci cand...

-Nonsens, nonsens! A strigat el intrerupandu-ma.

-Evadarea ta in frunza, evadarea in acel "cotidian mistic" cu care te tot lauzi, nu este nimic altceva decat o sinucidere din aceasta lume umana, a carei existenta este de prisos!

-Schimbandu-ti natura umana, tu de fapt te sinucizi. Te sinucizi cu speranta ca te vei readuna, ca te vei renaste intr-o alta lume. Speranta care, cu fiecare sinucidere si cu fiecare reintoarcere din acel cotidian mistic, devine tot mai disperata.

Si eu am incercat sa evadez intr-o alta lume, mai simpla, lasandu-ma carat la intamplare de motoreta mea in doi tacti si nu de putine ori am avut impresia ca m-am descarcat de mine insumi, ca m-am debarasat de umanitate, pierzandu-ma in maracinile si gardurile de la marginea drumului. Si eu am sperat ca motoreta ma va transporta, fara nici un fel de effort din partea mea, in nefiinta.

In zadar am sperat si incercarile mele ca om au esauat, una dupa alta. Oricum, eu mi-am pastrat mereu luciditatea de om! De aici poate mi se trage patima disperarii si mizeria neputintei existentiale.

Tu, insa pari fericit in cursa ta de maraton in care parcurgi distante egale de constient si de inconstient, ca sa ajungi din nou la punctul de plecare, unde , de fapt nu s-a intamplat absolut nimic de cand ai plecat si pina cand te-ai intors.

Dar esti inca tanar, ai timp sa te trezesti. Ai inca timp destul sa te sinucizi cu adevarat!....

S-a ridicat sa plece, dar l-am oprit tragandu-l usor de maneca de la fulgarin.

-Tu de ce nu te-ai sinucis?! L-am intrebat aproape rastindu-ma la el.

S-a intors mirat inspre mine si ridicandu-si sprancenele stufoase pina la mijlocul fruntii, mi-a raspuns:

-Vad ca nu intelegi nimic! Esti mai prost decat credeam, dar asa era si Eliade, tot un prostanac. Eu, m-am sinucis demult, inca din copilarie, dar trebuie sa marturisesc ca nici sinuciderea aia nu mi-a adus vreo bucurie.

-Bine, bine, i-am raspuns. Oi fi eu prostanac, dar daca, asa cum spui, sinuciderea nu ti-a adus nici o bucurie, atunci de ce ai continuat sa o promovezi?

Prostanaci ca mine, ca Eliade sau tineri inca nevinovati, pot fi usor corupti de nemarginita ta "inocenta", de nemarginita ta lipsa de raspundere existentiala si calare pe motoreta vietii fara de ideal, sa se sinucida prematur si asta nu din convingere proprie.

Sinucidere inutila, deoarece, asa cum spui, ea nu aduce nici o usurare, nici o bucurie, sau vreun alt sentiment anume, demn de sacrificiu.

Deci, sinuciderea de care vorbești, este la fel de absurda ca si viata pe care o

renegi.

-Bine, recunosc ca ai putea avea dreptate in contextul "banalitatilor tale cotidiene", mi-a raspuns el de data asta fara sa ma priveasca, dar eu nu scriu pentru omul de rand, eu scriu pentru "artist", eu scriu pentru omul nebun care deja e mort pentru ca a tanjit la Nemurire!

Pe mine nu ma intereseaza lupta meschina pentru supravietuire, nu ma intereseaza copilul care ajunge om matur si mai apoi batran, ci ma intereseaza cel care vede dincolo de "viata". Dincolo de moarte!

Nu vorbesc cu acei indivizi, sau mai bine zis, nu le vorbesc celor care accepta viata asa cum viata le este vanduta lor de unii si de altii, nu le vorbesc celor care sunt "programati" intr-o existenta sau alta.

Eu vorbesc sau le vorbesc doar celor care sunt "inprogramabili". Vorbesc despre acele animale rare care mor cu fiecare cuvânt spus, mor cu fiecare rasuflare.

Eu vorbesc despre "sinucigasul total si etern!"

Cand a terminat de vorbit, peste Bois de Boulogne s-a asternut o liniste de mormant. Intr-un tarziu, din spatele unor platani s-a desprins o umbra care, la inceput sovaitor, dar apoi din ce in ce mai hotarat s-a apropiat de noi.

Era o femeie tanara, frumoasa si imbracata foarte simplu.

S-a oprit in fata noastra si dintr-o mapa neagra, mare, a scos un tablou pe care l-a asezat cu grija in asa fel incat sa nu putem vedea desenele.

-Eu sunt Livia, a spus femeia aia tanara. Sunt pictorita si, fara sa vreau am asistat la discutia voastra. Ca artist, ca om nebun, va dau dreptate la amandoi si nici unuia din voi. Pentru ca nu cred in "dialog", nu cred in cuvântul scris!

Artistii cuvântului sunt un fel de sportivi alesi sa participe intr-o competitie in care cel care umple cele mai multe spatii goale cu alte spatii goale, castiga.

-Uite ce inteleg eu prin arta, a spus Livia, dezvaluind tabloul.

Si batranul si eu l-am privit mult timp in tacere. In acel tablou, in doar cateva linii si culori eram fara indoiala expusi atat eu cat si batranul si fiecare cuvânt din conversatia noastra. Frunzele uscate, stalpii de lumina si oamenii de prin parc, intrau si iesiau din tablou, ca printr-o usa larg deschisa.

Fara sa spuna ceva, fara sa-si ia ramas bun, batranul s-a ridicat si a disparut. M-am gandit atunci ca poate iar a plecat sa se sinucida sau cel putin sa-si controleze motoreta. Cine stie, poate era deja mort, si eu, insensibilul, nici nu am observat.

In schimb am rugat-o pe Livia sa se aseze pe banca langa mine. Pentru intotdeauna.

Dimitrie Grama

Revoluția arabă

Totul a început cu nemulțumirea unui tânăr vinzător de legume dintr-un oraș de provincie din Tunisia. Dorința acelui tânăr de dialog cu oficialii corupți ai primăriei orașului, a fost bine-nțeleasă ignorată de potențatul puterii locale și ca urmare tânărul nemulțumit și nefericit și-a dat foc în fața primăriei.

Mai mult nu a trebuit ca să aprindă o întreagă națiune și apoi mai multe națiuni cu organizare social-politică asemănătoare. A urmat Egiptul, Libia, Bahrainul, Siria...

Cuvintele: Libertate și Democratie au devenit sloganele evidente care s-au impus și care au angajat o lume întreagă în susținerea nediscriminatorie a "Revoluției Arabe". Un moment am crezut că un nou capitol dintr-o povestire din "1001 de nopți" este scris sub ochii noștri și într-un fel sau altul și noi suntem partași la scrierea acestui capitol.

O stare de excitație și de afiliere mentală și spirituală ne-a cuprins pe toți, la fel cum ne-a cuprins atunci când a căzut "Cortina de Fier". În sfârșit o Revoluție care va anihila o mentalitate feudală înapoiată și va pune bazele unor societăți în care principii umanitare moderne vor contribui la dezvoltarea unor noi societăți bazate pe aceste cuvinte grav maltrate de-a lungul istoriei: Libertate și Democratie!

Privesc cu neliniște și cu scepticism aceste mișcări din țările arabe și nu cred că ele vor aduce ceva bun, nici acolo la ei și nici pe plan mondial.

M-am pacălit odată crezând că "revoluțiile" din țările comuniste vor schimba numai în bine țările din lagărul comunist, și aștept de douăzeci de ani să vad ceva care să-mi schimbe impresia generală că o formă de guvernare coruptă a înlocuit alta formă de guvernare coruptă. Totul cu binecuvântarea țărilor democratice din Vest. În Europa, mai ales în Polonia Comunistă, Cehia Comunistă, Ungaria Comunistă, și parte din România (Transilvania), totuși mai existau niște noțiuni și experiențe trecute de libertate și democrație și cu toate acestea, căderea comunismului nu a dus automat nici la libertate și nici la democrație adevărată, ci la o altă formă de guvernare bazată pe corupție, ipocrizie și abuz de putere.

Ce se va întâmpla atunci în țările arabe în care "revoluțiile democratice" sunt încurajate și întâmpinate cu un nestrans: URA, URAA din partea Vestului și mai ales al Statelor Unite? Care sunt principiile de bază și care sunt manifestările democratice în care să ne punem speranțe de pace, înțelegere și acceptanță reciprocă în viitor?

Deja, în haosul ideologic care guverna mentalitatea araba, în aceste țări revoluționare, au început arderi de drapeluri SUA, bombardare de ambasade, maltratarea minorităților etnice și religioase. Fortele "progresiste" se configurează din ce în ce mai clar ca "partide islamiste", care vor să constituie noi "democrații islamice" bazate pe legea șaria.

Nu spun eu acest lucru, ci îl spune clar și răspicat, noul conducător "provizoriu" al Libiei, la posturile de televiziune din Vest, din SUA! Omul pe care noi îl ducem de subțiori să-l înlocuiască pe Kadafi (Gadafi).

Islamic Brotherhood este cel mai organizat și cel mai puternic partid din Egipt

si se pare ca atunci cind vor fi alegeri "libere" in Egipt, acestia vor lua puterea si vor transforma Egiptul intr-o republica islamista. Toate republicile islamiste propavadiuesc ura impotriva tuturor celor care nu au aceiasi credinta si acelasi ideal. Care este un ideal de impunere imperialista sau comunista, daca vreti, de total control al ideologiei unei natiuni si ca ultim tel al omenirii intregi.

Eu nu cred in "revolutia araba".

Eu nu cred ca aceste miscari vor duce la democratie.

Eu nu cred ca ele ne vor apropia unii de altii.

Eu nu cred in cei ce obliga lumea sa accepte ca exista doar o carte, "Koranul" si un singur dumnezeu, Alah.

Cred, in schimb, ca aceasta revolutie araba va duce la o alta forma de acutizare a relatiilor intre tarile arabe si asa-numitele tari democratice.

Cred ca, in continuare, tarile vestice se vor prostitua in mod dezgustator cu toate tarile arabe, indiscriminativ, in scopul de a obtine un cazan de petrol mai ieftin.

Singura dictatura islamista cu care Vestul si SUA nu are relatii bune este Iranul si nu pentru ca Vestul a fost impotriva nomenclaturii iraniene, ci din cauza ca Iranul lui Khomeini, i-a dat afara pe americani si pe vestici!

În acest exemplu si traditie vor urma si alte tari arabe. Noi nu putem avea un dialog, deoarece nu intelegem lumea la fel si ambitia Vestului de a educa si de a democratiza lumea araba, este complet aberanta.

Amestecul tarilor vestice in afacerile interne arabe a dus si va duce doar la o si mai mare polarizare a conflictului ideologic milenar. Interventiile Vestului, oricat ar fi ele de bine-voitoare, sunt intotdeauna privite ca noi "cruciade".

Și cine stie, poate ca tocmai asta si sunt!?

Dimitrie Grama

Crucea Roșie

Când ajung la dispensar, pe la ora opt dimineata, Crucea Roșie e deja acolo. Ma asez in sala de asteptare, care are doar trei scaune si o masuta mica de lemn pe care sunt niste ziare si reviste vechi. Usa de la camera de tratament este deschisa si prin ea o vad cum se misca de colo-colo, cu picioarele ei scurte si groase si cum aranjeaza diverse borcane si sticlute pe niste rafturi din spatele mesei de scris.

Am "studiat-o" si data trecuta cand pentru prima oara am fost la dispensar sa-mi iau "medicamentele". E greu de spus, dar cred ca are in jur de patruzeci si cinci de ani-cinzeci de ani, dar pare mai tanara, mai ales atunci cand o compar cu femeile "noastre", care, ca si mine-s, consumate de un foc intern pe care-l sting cu rachiu si vin ieftin.

Peste o uniforma albastra are un halat alb imaculat pe care e prinsa o insigna mare de email alb in care e o cruce mare rosie. Dedesupt, cu litere mari de tipar, e scris "Ana-Maria". Eu am aflat de la prietenii mei, care vin mai demult timp la dispensar, ca lumea ii spune "Crucea Rosie".

Dupa ce si-a terminat treaba cu aranjatul sticlutelor cu tinctura, Crucea Rosie i-a de pe masa ei de lucru un dosar si cu el in mana vine spre mine si ma indeamna sa intru in camera de consultatii.

Intru clatinandu-ma dupa ea si fara nici un fel de introducere, imi spune: "Alex, deschide gura mare si sufla!". Fac cum spune, n-am incotro, dar incerc sa suflu din plamani mai usor, asa ca un astmatic. Ea isi apropie nasul de gura mea si rosteste clar si rece: "Alex, iar ai baut!"

"Nu, de saptmana trecuta n-am baut. Mie asa-mi miroase gura , pielea si chiar hainele de pe mine de ani de zile" zic eu cu jumatate de glas.

"Saptamana trecuta a fost ieri, duminica, si trebuia sa-ti iei medicamentul singur si sambata si duminica asta. Alex, ti-ai luat tabletele de antabus asa cum mi-ai promis vinerea trecuta?"

"Le-am luat, dar asa de rau mi-au facut, c-am crezut ca mor!"

"Da cum asa?", ma intreaba ea cu ochii mirati si mari cat doua becuri de o suta de wati.

"Pai, m-a apucat un fel de sfarseala, m-a durut burta si capul mi s-a aprins si-am fost convins ca-mi explodeaza. Am inceput sa tremur tot si abia am reusit sa-mi bag degetele pe gat si sa-mi intorc stomacul pe dos, golindu-l prin bucatarie. Sunt convins ca asta mi-a salvat viata!"

"Alex, nenorocitul, ai baut alcool dupa ce-ai luat tabletele si de aceea ti-a fost rau. Ti-am spus ca-i foarte periculos sa bei in timpul tratamentului!"

Da, intr-adevar ai fi putut sa mori, dar pe tine nu tabletele te omoara ci bautura!"

"Doamna doctor", spun eu, s-o imbunex, cu toate ca stiu ca-i doar sora medicala, "eu am luat tabletele, dar se pare ca ca ele nu functioneaza pe mine. Sunt alergic la ele. Ma jur ca..."

"Oh, tine-ti gura si nu te jura de pomana, pentru ca sti la fel de bine ca si mine ca minti de-ti sar capacele", zice Crucea Rosie si-mi intoarce spatele. Se duce direct la un dulap mare si alb, scoate o cheie din buzunarul halatului si-l deschide. Eu simt un pericol, greu de explicat, existential si incep sa transpir. Simt acum si eu ca put a bautura veche, put a jeg imbibat in spirituri. Am un miros acru, de parca-si fi o muratura ambulanta.

Dintr-un borcan de sticla inchis la culoare, scoate doua doua tablete mari si albe, care atunci cand le vad, imi dau un nod in gat de parca ar fi doua caramizi de marmura de Carara!

Se intoarce, foarte hotarita la mine si-mi spune cu o voce de sergent-major: "Uite, vreau sa iei tabletele astea aici in fata mea!"

Le iau in palma, le cantaresc bine si ii spun; "Dar asa, pe inima goala?"

"Da, asa!" raspunde ea si-mi dau seama ca nu am nici o sansa de negociere.

N-am ce face, le bag in gura, imi dau capul pe spate si ochii peste cap si inchit de doua ori in sec. Cumva, tabletele raman undeva in fundul gatului, speriate si ele de golicimea stomacului meu care pe langa ca pute, mai emite si niste sunete ciudate de parca-r fi plin cu broaste.

"Deschide gura mare!", imi ordona Crucea Rosie si eu fac cum zice ea si o las sa o inspecteze.

"Bine", spune ea multumita si eu raspund, bleg, un "Multumesc". De ce oare i-oi multumi? Poate pentru ca nu a descoperit pilulele ascunse pe dupa maselele mele cariate?

"Tot asa de mult fumezi?"

"Nu, aproape ca m-am lasat de fumat", mint eu, "dar cand ma las de tot, ma apuca o tuse grea si intensiva pe care doar fumul ala o termina".

"Ca si acum", zic eu si incep sa tuesc din ce in ce mai tare. Ma indrept tusind spre iesirea din dispensar si acolo, in coridorul care da in strada, din greseala, tabletele de antabus imi sar din gura si dispar undeva ca si cand le-ar fi fost si lor frica de mine, nu numai mie frica de ele.

Ma reintorc in camera de consultatii si-mi cer, umil, scuze. Crucea Rosie parca ma priveste acum cu mai multa intelegere si buna-vointa.

"Pacat de tine, Alex, ca esti inca tanar si puternic. Nu inteleg cum un om ca tine, cu scoala, cu pregatire academica, sa nu aibe nici o ambitie, sa nu aibe grija de el. Ai sa mori si tu pe drumuri ca Teodor si ca Daniel. Halal ce viata mai e si asta!"

"Toti murim pe drumuri, doamna doctor", zic eu si o privesc adanc in ochi. Putin jenata de privirea mea directa, se intoarce cu fata spre fereastra si fara sa ma priveasca, spune:

"Nu-i adevarat! Doar aia ca voi mor pe drumuri! Cei care se

ingrijesc, oameni pe care eu ii cunosc si cu care eu am companie, mor acasa cu familia adunata in jurul lor, ori mor ingrijiti la spital sau la casa de batrani".

"Dar tot pe drum mor" zic eu. "Ca si aia ca dumneavoastra, mor singuri pe drumul lor, spre un Paradis sau spre un Infern, pe un drum pe care l-au ales si care le-a dat iluzia ca-i drumul cel bun, care-i duce undeva in nefiinta sau ii obliga sa se reintoarca, sa-si regaseasca adevaratul suflet. Unii din ei ne vorbesc si noua, muritorilor de rand, care inca nu ne cunoastem si care bijbaim in intuneric, pe poteci care, se pare ca duc nicaieri. Doar se pare! Vedeti, intr-un fel, pe mine vinul ma ajuta sa vad mai bine".

"Ce prostii, ce bazaconii iti trec prin cap! Ai inceput sa o iei razna. Vezi unde te duce bautura? Hai du-te acum si sa te prezinti aici maine dimineata sa-ti iei tabletele. Sunt sincer ingrijorata de starea ta!"

"Multumesc si sarut-mana" spun eu si ies repede afara. Pe drum inspre carciuma, ma gandesc la Teo si Daniel. Nu-i adevarat c-au murit pe drumuri, in vreun sant! Ridicol!! Au murit la scurt interval, unul dupa altul, acasa la Nuti si nu au murit singuri. Eram acolo toata gasca, Nuti, eu, Mimi, Gheo si parca si Ianis, grecul. Nuti e "femeie usoara" si din asta traieste, dar are un suflet de aur si in apartamentul ei de o camera si o bucatarie, ne primeste pe toti atunci cand poate sau atunci cand ceva extraordinar se iveste, ca de exemplu moartea lui Teo si Daniel. Eu, cu toate ca am o camera in vila unei matusi din partea mamei, stau mai mult la Nuti. Suntem prieteni intimi de mai multi ani, de pe vremea cand eram student si Nuti era secretara la un birou de turism. Acum, la treizeci si cinci de ani, eu sunt considerat "alcolist" si Nuti "curva". Lumea vede doar ceeace vrea sa vada si de multe ori am impresia ca "lumea" e oarba. Cand sunt cu Nuti, mancam paine cu salam, bem vin ieftin dres cu Campari, facem dragoste si ne ridem ca prostii amintindu-ne ce trznai am facut la viata noastra.

"Alex, tu stii bine ca eu doar pe tine te iubesc!? Restul e doar supravietuire si nu are nici o valoare sentimentala in ochii mei"

"Stiu asta, nici nu trebuie sa-mi spui! Si eu doar pe tine te iubesc, chiar daca imprejurarile ma obliga sa impart vreo noapte cu altcineva decat tine".

Nuti ma strange atunci in brate si-mi spune; "Iubeste-ma!" si eu o iubesc. Ne potrivim unul cu altul si, in felul meu, cred ca o iubesc pe Nuti, asa cum cred ca Nuti, in felul ei, ma iubeste pe mine.

Da, Teo si Daniel, au murit la Nuti acasa, nu pentru ca nu aveau pe nimeni altul pe lumea asta, sau pentru ca nu se puteau duce la vreun spital, ci pentru ca au vrut ei sa moara acolo, cu noi, cu prapaditii aia, care i-au inteles si iubit. Au murit acolo, la scurt timp unul dupa latul, consumati de boala homosexualilor, SIDA.

Au trait impreuna de cativa ani si inafara de noi, cativa prieteni de bautura si de intelegere reciproca, nimeni nu a stiut si nici macar banuit, ca ei ar fi "homo".

Oameni buni si generosi amandoi. Oameni cu scoala, profesionisti seriosi, care spre deosebire de noi ceilalti, se tineau de treaba zi-de zi. Pentru asta doar, ei merita tot respectul! Din salariile lor ne-au tinut in viata si pe noi, ne-comformistii, lasii si prapaditii, care gaseam intotdeauna scuze sa nu facem nimic altceva decat sa bem. Sa bem ca sa uitam! Ce dracu aveam sa uit eu, nu prea stiu. Oricum, oamenii astia buni, sunt morti acum si singurul lucru care pot sa-l fac pentru ei, e sa inchin cate un pahar in cinstea lor si sa-l rog pe Dumnezeu sa-i ierte. Nu stiu de ce sa-i ierte pe ei, deoarece mult mai normal ar fi sa ma ierte pe mine, pacatosul ala care nici nu le-a multumit si nu le-a spus atunci, la sfarsit: "fratilor, multumesc si va iubesc!"

Imi vin in minte cele spuse de Crucea Rosie si vobeles ei sunt ca o povara nedreapta, o ofensa strigatoare la cer.

"Nu are dreptate, scoarta aia. Habar n-are cum au trait si cum au murit Daniel si Teodor! Ca la inmormantare am fost doar "prapaditi" ca mine si ca Ianis, ori femeii usoare ca Nuti sau Mimi, nu are nici o importanta. Noi am impartit secretul lor si am suferit impreuna cu ei ultimele clipe ale unei existente sbuciumate si dupa inmormantare, ne-am imbatat crita, nu o data sau de doua ori, ci zile intregi la rand!

Si acum, la mai bine de un an de la moartea lor, bem in cinstea lor si ne rugam pentru sufletele lor de pacatosi, daca pacat este sa fi asa cum te-a creat Dumnezeu.

Nu, Crucea Rosie nu-i dreapta si nu stie ce se petrece in sufletul omului. Ce, n-am vazut eu multa "lume buna" care dupa ce si-au ingropat mortii, i-au si uitat? Sau, atunci, cand "lumea buna". cand mortu-i inca pe masa, in sicriu deschis, incepe sa se cearta, impartindu-si, in dusmanie, bunurile mortului care nici macar nu a apucat sa plece pe drumul lui de vesnicie. Macar sa-l fi lasat in pace pina-i ingropat sub pamant, unde poate avea liniste si unde in ochii lui de mort, o alta lumina, o lume noua se aprinde....

Asa, plin de ganduri si nesigurante, ajung la carciuma. Acolo, chiar in fata barmanului, e Vivi, o prietena de-a lui Nuti, care de obicei "lucreaza" la hoteluri si inca o femeie tanara, bonda, cu picioare lungi, bronzate si sanii mari. Cand ma vede ca intru, Vivi striga in gura mare: "Hei, ce bine-i cate vad. Vino repede sa-ti prezint o prietene care nu demult a venit in orasul nostru.

Ma duc, o pup pe Vivi pe amandoi obrazii si apoi ai intind mana tinerei cu picioare lungi si bronzate: "Sunt Alex. Imi pare bine!" Tinara imi ia mana, mi-o cantareste in mainile ei si, cu un usor accent strain, imi spune;

"Eu sunt Mimi. Sunt incantata sa te cunosc personal. Am auzit multe despre tine de la Vivi si de al Nuti".

Ma uit mirat la Mimi care da din cap afirmativ si-mi reproseaza: "Hai, nu mai fa pe modestul, ca stie toata lumea ca esti poet".

Nu zic nimic si cer un coniac dublu si o cafea neagra. Le comand si lor acelasi lucru si ma gandesc ca poate ar fi trebuit sa o invit si

pe Nuti la o cafea, dar poate ca-i prea devreme. Saraca de ea, poate ca "a lucrat" toata noaptea.

Fumez, imi beau cafeaua si aud ca si cand as fi scufundat sub apa, conversatia femeilor de langa mine. Mimi ma atinge cu mana de genunchi si ma intreaba despre ce scriu acum. Imi spune ca ar fi foarte fericita daca ne-am putea intalni si daca i-as arata poeziile mele.

"N-am scris aproape nimic in ultimul timp si poeziile pe care le-am scris mai inainte, atunci cand eram "in forma", sunt adunate in vreo doua volume prafuite, pe care nu le citeste nimeni. Doar "clasicii" si mai ales "strainii" sunt populari si cititi la ora actuala si eu nu sunt nici clasic si nici strain. Cu toate ca sunt tanar, sunt o fosila de duzina a literaturii si daca ma intreb, nici nu stiu de ce am scris si publicat putinul ala neinsemnat".

Mimi insista ca trebuie neaparat sa ne vedem, sa continuam discutia si, mai ales sa-i citesc din poeziile mele. Imi spune ca si ea scrie, dar nu a avut curajul sa arate cuiva ceeace a scris. Vreau eu sa arunc o privire?

Promit vag, ca da, platesc si plec ca si cand amintiri vechi, himere ale unui timp pierdut m-ar fi alungat de acolo.

Trebuie sa trec pe la biblioteca orasului, unde am mai lucrat ca inlocuitor de bibliotecar, sa vad daca au cumva nevoie de mine. Seful bibliotecii mi-a spus ca sunt intotdeauna bine venit sa lucrez cu el. Iovascu, directorul bibliotecii, a terminat cu vreo zece ani inaintea mea facultatea de litere si filozofie. Adevarul este ca eu nu am terminat-o propriu-zis. Nu mi-am luat licenta, orbit de "succesul" meu de poet. Am intrat ca o furtuna in lumea boema, care m-a intampinat cu bratele deschise si, cand dupa, unul sau doua rateuri, s-a saturat de mine, i-a inchis usa-n bot. Bine, eu asi fi putut sa-mi continui studiile si sa-mi iau licenta mai tarziu, dar mai tarziu, viata mea cu Nuti, Ianis, Teo si alti prieteni ca ei, era o "facultate" in sine. O experienta in delir si sentiment, o confruntare continua cu tristetea cotidiana. Si chiar daca asi fi continuat, ce ma faceam cu licenta aia, cand eu nu ma puteam vedea in rol de profesor de scoala medie sau de liceu. Chiar si profesorii universitari, reprezentau niste clisee triste, erau niste plafonati si niste infractori ai adevaratei arte.

Nu, eu am invatat mult mai multe de la prapaditii mei de prieteni, de la "ratatii" societatii!

Iovascu, insa, este o exceptie. Om de o deosebita finete si sensibilitate, combinate cu o vasta cultura, Iovascu este si "prototipul" omului bun. Oricand disponibil, oricand gata sa asculte si sa indrume, oricand alaturi chiar si de un neispravit ca mine, Iovascu a continuat sa fie dascalul pe care nici o scoala nu a fost in stare sa mi-l dea.

M-a indemnata sa scriu, chiar daca nu public, mi-a dat sa beau cafele tari care sa ma trezeasca din mahmura betiilor si m-a introdus intr-un cerc de poeti, unde m-am dus de cateva ori si apoi nu m-am mai dus. Era ceva trist si descurajant in cercul acela de "entuziasti", in care

poezia era disecata ca un corp mort si apoi fiecare cuvânt era cântărit pînă cînd nu mai avea nici o greutate. Cuvântul în indiferența lui izolată, era acolo mai important decît poezia, la fel cum talmăcirea textului era mai importantă decît textul în sine. Membrii cercului erau întotdeauna mai "deștepti", mai "sensibili" și mai "talentați" decît autorul.

Nu l-am mai văzut pe Ivascu de vreun an de zile, dar cum intru la el în birou, sare de la masă de scris și vine și mă îmbrățișează.

"Ce mai faci, prietene? Am crezut că m-ai uitat. Am crezut că te-am pierdut pentru întotdeauna. Nici nu poți să-ți imaginezi ce trist am fost din cauza asta!"

Îi spun că am avut probleme cu bautul, că am fost internat la "Secția de dezalcolizare" și că sunt și acum într-un program de lungă durată de tratament, program pe care, din păcate, nu-l urmez așa cum trebuie. Mă plîng la el, că-s un suflet slab, fără voință, fără țel în viață. Sunt un ratat și faptul că-mi dau seama de asta, mă face să beau și mai mult.

Îi povestesc ce crede Crucea Rosie, care mă vede așa cum sunt eu acum, un neisprăvit, cu un picior în groapă, cu toate că eu încerc să arunc prafuri de derută. Îi spun că mi-e și rusine să mă duc la dispensar, deoarece nu-i în legea mea să mint, mai ales s-o mint pe Crucea Rosie, care simt că îmi vrea doar binele.

"Uite", zice Ivascu, "hai să mergem împreună în fiecare dimineață la dispensar. Apoi ne întorcem aici și lucrăm împreună. Am mare nevoie de ajutorul tău, am ales cu studenții!"

Mă uit la el cu neîncredere și atunci Ivascu repetă grav: "Da, am mare nevoie de ajutorul tău! Promiți să mă ajutați?"

E prima dată cînd cineva, mai ales cineva ca Ivascu, are nevoie de ajutorul meu!

"Promiți! Promiți!!"

Plec de la bibliotecă cu pași mari și cu lacrimi în ochi și mă duc direct la dispensar. Crucea Rosie se uita mirată la mine cînd mă vede în sala de așteptare.

"Doamna doctor", îi spun, "azi dimineață nu am luat tabletele. Le-am scuipat cu tusea aia nenorocită și falsă. Știu că nu merit compasiune, dar vă rog, dacă se poate, să-mi dați tabletele să le iau acum."

Crucea Rosie nu zice nimic, dar se duce la dulapul cu medicamente și-mi aduce alte două tablete, care acum nu îmi se mai par ca-s caramizi de marmora.

Se uita la mine cum le iau cu puțină apă și îmi spune simplu: "Mă bucur că ai venit înapoi Alex". Apoi cu vocea ei obișnuită de sergent-major, îmi comandă: "Măine la opt dimineață să fii prezent aici!"

"Promiți!", răspund eu și mă duc repede acasă să găsesc ce-am ascuns prin sertare și ceva cu care pot să scriu.

Sfântul

Popa Mitru isi dresa glasul si rotindu-si privirea pe deasupra capetelor celor adunati, rosti clar si patrunzator: - Va veti perpeli de-a pururea in flacarile iadului, nemernicilor, pacatosilor!

O clipa ramase cu ochii plecati, cu barbia in piept, parca sprijinindu-si cuvintele de pieptul lui larg si apoi incet, ceremonios si-a ridicat privirea in sus, spre cer, spre Dumnezeu. Privindu-l de acolo de jos, cerul inderpartat i s-a parut dintr-o data sa fie doar negru si gol, ca o caldare imensa intoarsa cu fundul in sus, ca un suflet pustiit.

Cazind greu in genunchi, cu ochii strins inchisi, refuzind in acest fel sa vada goliciunea cerului, Popa Mitru a inceput sa se roage: "Da-mi putere Doamne si lumineaza-mi calea. Ajuta-ma sa te ajut, ca si eu stiu ce-nsemna sa fii singur. Tatal nostru care esti in ceruri, faca-se sa fii cu noi pe pamint". Aici glasul i s-a muiat, i-a pierit, la fel cum si gindurile si frica si neputinta i-au pierit. A ramas asa in genunchi, parca impietrit in goliciune, impietrit in timp. Cind si-a ridicat din nou privirea, cerul era plin de stele stralucitoare si Popa Mitru si-a dat atunci seama ca fiecare stea este o portita deschisa inspre nemurire, inspre eternitate.....

Si atunci Luceafarul si-a inceput prabusirea, la inceput vertiginoasa, apoi ondulata si lenta pina cind i-a atins umarul sting. Adunindu-si aripile, nu a mai ramas din el decit un porumbel alb. -"Sunt eu, Simion, m-am reintors"! Popa Mitru a tresarit ca si cum ar fi fost trezit brusc si violent dintr-un somn adinc, somn geaman cu moartea. Era singur pe un drum de tara, intr-o tara necunoscuta, era singur cu Simion porumbelul, Simion prietenul din copilarie, Simion care era mort de mult timp. Omorit pentru convingerea lui oarba in credinta, omorit pentru ca a iubit nemarginit si neconditonat, omorit de cei pe care ii iubea.

Dar acum, Simion, era acolo, cu el si ii vorbea:

- "Lumina este intuneric la inceput, apoi este lumina, precum si omul vierme este, apoi om"

- "Nemarginirea, vezi o tii in palma si de aceia nu o vezi, iar clipa asta este doar eternitate"

- "Pacatul este mesagerul si ghidul tau inspre credinta"

- "Si Moartea care te priveste intensiv acum, nu e decit mireasa daruita tie atunci cind te-ai nascut. Insotitoarea ta de-a pururi credincioasa!"

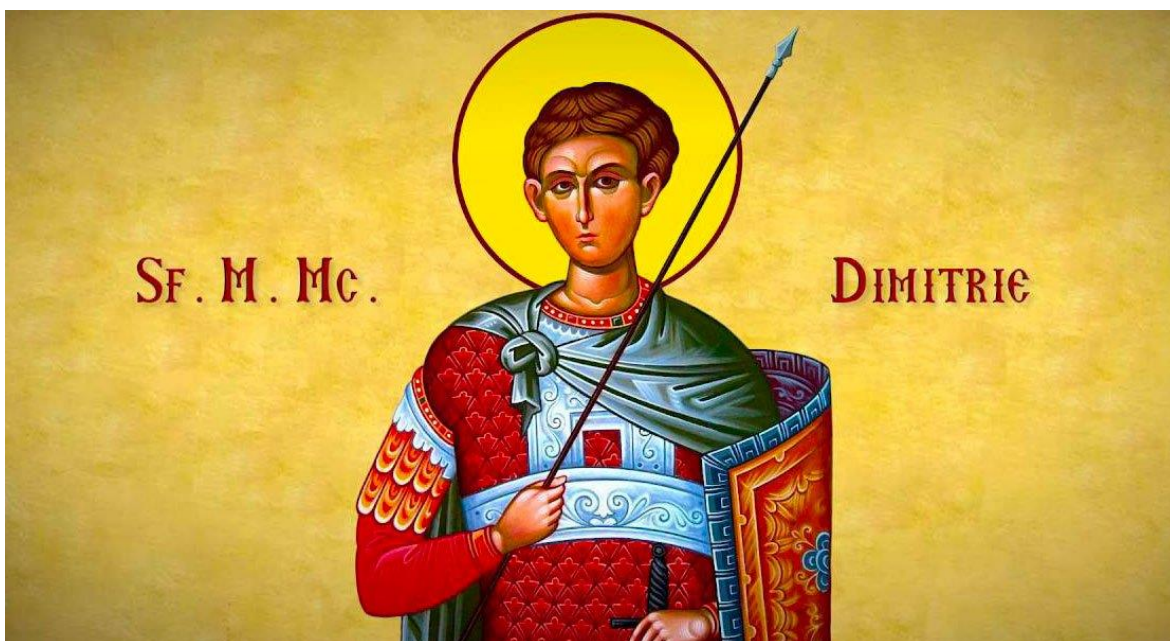
- "Cind mergi pe drumul asta care crezi ca-i drumul tau, pasesti din greu pe umerii lui Dumnezeu".

- "Tu, Popa Mitre, esti singur pe drum, iar cei la care strigi, sunt proprii tai demoni". - "Dar uite, noaptea s-a sfirsit, eu plec acum"....

Un filfait de aripi a stins Luceafarul si a deschis larg poarta prin care un Soare palid a pasit timid intr-o dimineata noua, virginala. Popa Mitru s-a ridicat in picioare si a privit nedumerit dealul din spatele curtii. Era acasa!

Acolo, in virful dealului, ca intr-o fulgerare de imagini, l-a vazut pe Simion cu bratele larg desfacute, imbratisind nemarginirea. Intr-o rasuflare, Popa Mitru a

ajuns in virful dealului, dar Simion nu mai era acolo. In locul lui era doar o piatra mare, o piatra simpla, cenusie. In jurul ei, Popa Mitru a adunat mii si mii de alte pietre, pe care punindu-le cu grija una peste alta, a ridicat un zid. Pe acest zid, pentru cei care stiu cum sa priveasca si cind Soarele bate dintr-o anumita directie.

Dialog cu Ana

Draga A., ma intrebi, mereu, de ce nu am mai dat vreun "semn de viata", ma intrebi de ce nu scriu proza, sau eseuri. Ma intrebi, de ce nu pictez si ma intrebi, daca in general, am mai "produs" ceva? Da, am mai scris versuri, sau mai bine zis, am facut niste incercari sa termin o poezie, inceputa demult si de asemenea in acesti ultimi cinci ani, de cind ne cunoastem, am incercat sa pictez. Stii bine ca nu am iesit din casa de vreo opt-noua ani, ani de asteptare, ani in care am sperat sa uit lumea inconjuratoare si sa fiu uitat de ea, dar mai ales ani in care sa pot calari liber pe valurile propriilor furtuni si calvaruri. Bine, am mai iesit, din cind in cind, pe terasa si in curte, mai ales pe terasa, unde mi-am instalat sevaletul. Ideia a fost sa pictez natura din jurul fiordului, asa cum ea se vede atunci cind o privesti, intotdeauna, din unul si acelasi loc. Da, am stat mult pe terasa, in fata sevaletului si fiordul a stat alaturi de mine, incit acum nici nu mai stiu daca cineva ne-ar putea desparti, fara sa ne distruga. Acum, dupa cinci ani de "convietuire"intima si exclusiva, mi-am dat seama ca natura nu se lasa pictata sau "imortalizata". Fiordul, in una din acele nopti "albe", interminabile, cind oamenii obisnuiti se transforma in creaturi "valsaliene", a incercat sa-mi spuna ca nu exista "natura" si nu existam "noi", noi cei care credem ca existam independent, ci, spunea fiordul, noi nu suntem altceva decit celulele unui corp urias care exista si incearca disperat sa se cunoasca. In fond, spunea fiordul, nimeni nu stie nimic, dar ignoranta este arma convenientei, arma supravietuirii superficiale. I-am dat dreptate si cu toate ca i-am dat dreptate, de sute de ori am incercat sa prind in pinza, vintul sau dansul frunzelor de mesteacan in toi de vara sau linistea invaluita in ceata plina de mister a nordului, acea liniste sfisiata de strigatul disperat al pasarilor marine sau sfisiata de zumzaitul bondarilor si al altor fiinte inaripate pe care le ignoram sau incercam sa le distrugem cu o lovitura de palma. Oricum, pinza, tabloul fiind deja preconceptuate, misiunea si ambitia mea umana m-au fortat sa continui, sa perseverez. Dar, pentru ca, ba nu am gasit culoarea optima, atunci cind trebuia sa o am la indemina, ba ca nu am fost sigur daca vintul, linistea si zgomotele care o intaresc, pot fi redade in asa maniera, incit si altii, in afara de mine sa le vada exact asa cum sunt, incremenite in timp, pinza tabloului meu a ramas imaculat alba, ca o marturie a libertatii profunde si totale care zace in esenta naturii si care nu poate fi incatusata de nimeni, muritor ori nemuritor. M-ai intrebat, de ce nu fotografiez fiordul si imprejurimile spectaculoase, dar trebuie sa-ti marturisesc ca, in opinia mea, fotografiile sunt doar niste imagini moarte ale unor clipe, care se "compromit" si se lasa "documentate". Nu au nimic de a face cu esenta naturii, nu au nimic de a face cu arta naturii, deci nu au nimic de a face cu natura in sine.

Cu toate precautile posibile, realitatea banalului, m-a atins si pe mine si voi incerca sa-ti redau cit mai sincer episodul neobisnuit, pentru mine, care, in fond, a generat aceasta confesiune, acesta destainuire.

"Este ajun de "midsommar", mijlocul verii scandinave, toata lumea este libera si femeia care ajuta in casa, este plecata undeva, in nord, la familia ei. Abia

acum imi dau seama cit de dependent am ajuns sa fiu de aceasta fiinta straina, de aceasta servitoare care, imi asigura linistea de zi de zi. Dintr-o data sunt nevoit sa gatesc, sa spal vase si mai ales, sa-mi fac singur rost de hirtie cerneala si culori, care fara sa-mi dau seama, s-au terminat. Nu pentru ca ardeam de nerabdare sa scriu sau sa pictez, ci mai mult impins de nelinistea ca aceste lucruri mi-ar lipsi, daca, cine stie cum, lucruri demne de insemnat isi vor cere acest drept, m-am hotarit sa-mi parasesc sanctuarul protectiv si sa-mi procur un minimum necesar. Nu atit practic-fiziologic, cit psihologic! Ingrijorat si nesigur de abilitatea mea de a clarifica aceste piedici practice, am purces la drum. Am intrat nelinistit, in orasul care nu s-a schimbat aproape deloc in acesti ultimi ani, doar zgomotul continuu si mirosul de benzina arsa si dizel sunt mult mai accentuate acum, ametindu-ma. Plimbarea de doua ore de acasa si pina in centru, m-a obosit, m-a sleit de puteri, asa ca cu multa satisfactie m-am asezat sa iau o cafea la cafeneaua mea preferata. Aici, ca si la mine acasa, timpul a murit, nimic nu s-a schimbat si fiind destul de devreme, am gasit o masa la umbra, de unde puteam sa vad atit piata, cit si deschiderea panoramica inspre fiord. Nu era prea multa lume prin oras, majoritatea oamenilor fiind probabil plecati la tara sau in concediu, dar cumva aceasta filtrare, selectare, de indivizi a facut ca fiecare sunet, fiecare miscare sa fie mai acuta, mai penetranta. Dupa citeva momente de tensiune sociala, m-am linistit savurind cafeaua si coniacul servite instantaneu, fara intrebari, de batrinul, imortal chelner, Sven. Acest lucru mi-a creat un moment de deruta, punindu-mi instinctiv intrebarea; chiar am revenit dupa noua ani, sau a fost doar ieri, ziua, cind mi-am luat ramas bun ultima data de la Sven! Mi-am revenit insa repede la "realitate", atunci cind am observat si citeva figuri "cunoscute"; doctorul de circa, un fost coleg, antrenorul echipei de fotbal si inca citeva persoane care odata mai demult imi erau cit de cit apropiate si care acum erau vie marturie ca timpul nu a stat pe loc. Ei nu m-au recunoscut, asa cum eram "deghizat" cu palaria de Panama trasa putin pe ochi si cu ochelarii de soare destul de mari si inchisi la culoare si m-am bucurat de acest moment "incognito", moment in care spiritul pietii mi-a invadat fara rusine cugetul, transformindu-ma intr-un simplu obiect auxiliar, un fel de ornament public si nimic mai mult. Cumva, aceasta stranie situatie, mi-a adus aminte de trecut, de nenumaratele episoade de "convietuire" cu locul si timpul, de acele momente de exclusivitate in care, eu, omul, nu mai avea rost de sine statator, ci doar era. Atunci, mai demult, am incercat chiar sa numesc aceasta "stare", spunindu-i; "existentia", "viata constienta", "traire adevarata", "experienta", etc., dar acum stind cu ochii pironiti la frumusetea fiordului, toate cuvintele si gindurile din trecut, si-au pierdut, brusc, importanta. Nu stiu cit timp am ramas asa, imobilizat in ginduri si amintiri, dar la un moment dat, am simtit cum cineva imi violeaza singuratatea si , fara sa vreau mi-am intors privirea spre lume. La citiva pasi de masa mea, cu un pahar mare plin cu vin, in picioare si putin nehotarita, era aceasta femeie tinara, care pentru o fractiune de moment, am crezut ca era Ana, dar bine-nteles ca nu putea sa fie ea. Se apropia incet si am avut destul de mult timp sa o studiez. Era inalta, zvelta, cu o piele usor bronzata, in perfecta armonie cu parul ei lung de culoarea spicului de griu. Mai toate mesele erau acum ocupate de perechi de tineri vorbarete si atunci,

ea, firesc, s-a indreptat spre masa mea. Politicos m-a intrebat daca astept pe cineva si daca ii permit sa se aseze la masa "mea", fiind si singura masa mai libera si mai la umbra. Sigur ca da, putea sa stea la "masa mea" si dupa ce s-a asezat, fiecare din noi si-a consumat bautura in tacere. La un moment dat, si-a scos o tigare si m-a intrebat, rosindu-se putin la fata, daca nu cumva am foc. Nu aveam, dar om de moda veche, m-am ridicat repede si i-am adus o cutie de chibrituri de la bar, aprinzindu-i tigarea. Probabil ca gestul meu a impresionat-o si dupa ce mi-a multumit, a inceput o conversatie, de care eu, la inceput, nu prea aveam chef. Am recunoscut, undeva, curiozitatea feminina si mai ales ascunsa in acea curiozitate, investigatia potentialului viril. Inocenta tonului si a privirilor, era mai mult decit fermecatoare; - "de unde vin?, sunt intr-adevar suedez cu acel accent de extrem nord, aproape finlandez?, - de ce port palarie si ochelari asa de mascanti? – mă ascund oare de cineva? Surprins de franchetea si simplitatea tonului, i-am raspuns ca sunt un animal nocturn, venit dintr-un nord care acum nu mai exista si ca ochelarii ma protejeaza de ea, pentru ca stiam ca ne vom intilni si chiar mai mult decit atat, ochelarii, in primul rind o protejeaza pe ea de necunoscutul meu! M-a privit staruitor si a ris putin nesigur si neincredator, banuind ca poate rid de ea. Astepta, cumva, o reasigurare, un gest sau un cuvint care sa readuca banalitatea cotidianului, dar, vezi, ea nu stia ca eu eram doar un om plecat sa-mi fac rost de hirtie si de cerneala. Si de culori. Privind-o am tresarit, era din nou Ana, cu ochi verzi-cenusii, cu nas si gura perfecta scandinavă, nemachiata, un fel de sculptura de lut insufletit din care, ea, femeia, se cerea afara. Tinuta si miscarile ei dovedeau o virilitate feminina puternica, o sexualitate stapinita dar exploziva in senzualitate. Vedeam privirile geloase ale masculilor de la alte mese, masculi care habar nu aveau ca eu nu aveam nimic de a face cu aceasta fiinta. Nu-mi amintesc toata conversatia dusa, deoarece vorbele noastre se amestecau cu amintiri, ginduri, visuri si fantezii, care pentru moment erau singura "realitate" posibila si deci ireale. Mi-a spus ca locuieste singura, intr-o casa de-a lungul fiordului, ca a studiat artele si ca intr-o perioada de activitate intensiva, a muncit, dar ca acum nefiind nevoita, nu mai lucreaza. Mi-a spus ca o fascineaza, mersul balantat intre frumos si odios, intre bun si rau, intre iubire nemarginita si ura, cum deopotriva o fascineaza viata si o imspaiminta moartea. Si, eu cu ce ma ocupam?, Unde traiesc? Caci era prima data ca ma vedea in acest oras (ea se stabilise aici de 3-4 ani). – Sunt afacerist, doar intrecere, i-am spus si am tacut. Aveam niste presimtiri ciudate. –Voi mai trece pe acolo, la cafenea? Am dat din umeri, sigur, cine stie, cred ca da! Eram aproape convins ca voi trece pe acolo, merita sa trec, nu-i asa? Atunci, la malul fiordului, coplecita de frumuseti si devorata de tinerete si pasiuni, am vazut-o pe Ana. Ma privea, cu aceiasi intelegere, cu care m-a privit ultima oara, ma privea cu acelasi repros, amintindu-mi de greseala pe care ea mi-a iertat-o, dar pe care eu nu pot sa mi-o iert, si anume aceea de a lasa-o sa creada, sa-si imagineze un viitor impreuna cu mine. Imi amintea, ca nu am avut curajul si bunatatea sa spun adevarul, acel groaznic adevar despre mine, pe care doar tu il cunosti. Cind si-a dat seama de subiectivitatea timpului cu privire la efemeritatea trupului, era deja prea tirziu. A imbatrinit linga mine si tu stii ca un timp a fost fericita, inconstient fericita. Știi cu siguranta ca asa este, deoarece chiar

citeva clipe inainte de a muri, Ana, mi-a spus ca "fercirea adevarata este inconstienta". Apoi imaginea Anei, a disparut in adincurile fiordului albastru, imaculat si rece. M-am ridicat brusc, aproape violent, de la masa luindu-mi grabit un ramas bun, pierzindu-mi pasii in neregularitatile drumului.

În zilele care au urmat, nu am putut sa nu ma reintorc si de la distanta sa privesc, sa "spionez" piata si cafeneaua. Era acolo, la acea masa, singura. Parca astepta pe cineva sa vina. Ultima data cind am vazut-o, arata exact cum arata Ana cind am intilnit-o pentru prima oara. Atunci m-am hotarit sa nu ma mai intorc acolo niciodata".

Cu drag,
Dimitrie

Ilustrație- Stable difussion XL

Vanitate și delir moral

Mult timp, vreo 35 de ani am avut privilegiul de a trai izolat in lumea realitatilor mele scandinave si a gindurilor personale. Asta nu inseamna ca am fost un eremit sau ca nu eram interesat de soarta Romaniei sau a romanilor, dar Cortina de Fier si alte imprejurari au contribuit la aceasta detasare de "cotidianul" tarii mume. Apoi prin 1990 am inceput sa ma angajez, la inceput firav, timid, apoi din ce in ce mai mult, la evolutia societatii pe care odata o parasisem. Publicarea unor volume de poezii, la indemnul unor oameni de cultura moldoveni, a contribuit si mai puternic la interesul si angajarea mea intelectuala in soarta poporului roman. Tu ai fost unul din sursele de energie si inspiratie care m-au determinat sa continui munca de colaborator roman din strainatate si in acest rol am incercat sa impartasesc altora ceea ce am acumulat ca experienta umana de-a lungul anilor. Insa cu trecerea timpului, entuziasmul meu de la incep s-a transformat din ce in ce mai mult in reflectii filozofice la natura umana si, din pacate "romanismul", din punct de vedere cultural-filozofic, este un exemplu tragic. Nu am intilnit atita laudariosenie, atita admiratie de sine, atita inginfare si egoism cultural la vreo alta natie cu care am fost in contact. Nu stiu ce sa cred , poate ca este bine pentru "egoul" intelectualitatii romane, dar in aceiasi masura aceasta inversunare ca noi romanii suntem "buricul pamintului", ma face sa cred ca in fond aici se ascunde un grav complex de inferioritate culturala. Intelectualii romani, tot dau exemple de romani care ar fi trebuit sa primeasca Premiul Nobel in literatura si se tot pling ca nu le-a fost acordat!! Este de un prost gust nemarginit, in primul rind pentru ca nimeni nu persecuta Romania din punct de vedere cultural si in al doilea rind pentru ca orisice fel de premiu este un fenomen cu totul si cu totul subiectiv si arbitrar. Nu are nici o importanta in fond, decit aceea de trufie si imgingfare! De prostie! Multi oameni de o statura culturala deosebita nu au primit acest premiu si multi oameni exceptionali nu il vor primi, dar asta nu inseamna ca mediocritatile carora le-a fost acordat premiul, vor avea, im timp, sansa sa egaleze in valoare adevaratele capodopere literare. Acel individ care cere drepturi de autor intr-o perspectiva colectiva, in care diverse glasuri aduc omagiu unei personalitati disparute, mi se pare lipsit de bun-simt si chiar daca partea lui ar avea o anume greutate in amintirea Doamnei Busulenga, ar trebui exclus din lista de colaboratori. Sa scrie atunci o carte, o monografie singur, de ce nu!? Nu are nici un rost sa te amarasti la suflet din cauza "oaminilor-masina", ca el si ca altul. Nu pot mai mult, nu pot mai bine, deci iarta-i si treci mai departe cu cei care sunt pe alta treapta a evolutiei intelectual-spirituale.

Cotidianul mistic și umanismul

Majoritatea filozofilor trecute și actuale își au rădăcinile adânc înfipite într-un misticism arhaic, aproape shamanic, în dorința inconștientă a ființei umane de a înțelege și face “corp comun” cu spiritul, dar acest lucru nu este recunoscut de aproape nici una din școlile filozofice sau de adepții respectivi.

Umanismul modern, cu toată alura ateistă, nu este altceva decât o nouă credință care încearcă să concureze religiile mai vechi, vânzându-ne iluzia prin care noi, oamenii, cu ajutorul științei vom cunoaște adevărul.

Filozofia umanistă, filozofia ecologică, filozofia științifică ca unică instituție logică etc. sunt doar alte forme ilusorice ale gândirii umane, care în continuare încearcă să defineze, să satisfacă o teorie a omului ca “animal ales”, diferit, independent și stăpân pe soarta lui. Nimic nou, revoluționar aici, este de ajuns să cunoști puțină istorie și istorie a religiilor ca să descoperi continuitatea filozofică de la budism, iudaism, creștinism la umanism modern. Gândirea umană în fond un promovează adevărul, ci succesul evoluționar.

Ființa umană este din timpuri străvechi angajată într-un război continuu al ideilor, care din păcate nu a dus până acum la triumful adevărului, ci doar la victorii temporare al celor care au avut de partea lor puterea, atât cea de expresie, cât și cea de împlimentare a ideii în “conștiință umană”.

Toți evoluționiștii serioși au demonstrat însă că cunoașterea adevărului nu este deloc esențială pentru reproducere și supraviețuire.

De aceea umanismul modern, acest curent care se expune ca apărător al adevărului și progresului uman, nu este altceva decât o altă organizație politică cu ambiții îndoctrinate bazate pe speranță.

Nu are importanță că se semnează J.P. Sartre, Simone de ... est., etc., etc.

Umanismul modern, bazat pe științe, ne bombardează cu iluzia că, omul, diferit celorlalte animale, înțelege natura. Universul având la îndemână mijloacele tehnice, descoperite de om.

Dar ființa umană nu poate înțelege lumea înconjurătoare altfel decât o limitează condiția ei de vietate umană. Aici nu poate fi vorba de comparație în înțelegere; eu, omul, înțeleg mai bine lumea înconjurătoare decât microbul, balena sau orangutanul. Este absurdă o astfel de comparație, deoarece fiecare vietate înțelege natura în felul ei. Iar omul este mai animal decât vrea să accepte, dovadă fiind constituția lui genetică.

Rațiunea umană, creată de un creier tehnocrat și cu ambiții dictatoriale, tinde să ne despartă de rădăcini, tinde să ne izoleze e “restul lumii înconjurătoare” și, astfel să ne transforme în entități egoiste iresponsabile și fără empatie universală.

Asta poate duce până la urmă la distrugerea tot “restului neuman”.

Se pare că acest “rprocess rational” a dat naștere unei lumi virtuale, “iluziei”, cu ajutorul căreia ne putem explica și auto-accepta rolul de stăpâni ai lumii înconjurătoare, idealizând și înfrumusețând banalitatea cotidiană. În acst fel “umanismul filozofic”, demagog, este confundat cu o atitudine plină de conștiință responsabilă sau chiar confundat cu “conștiința” în sine.

În toată această miriadă de banalități filozofice, ce înseamnă “cotidian mistic”? Este vorba aici de o stare de letargie visătoare? O stare de

credulitate naturalist-animalistică sau o reîntoarcere la primitivism??

Nu, nici decum așa!

În concepția mea, cotidianul mistic, înseamnă trezirea prin efort volutiv și conștient la o stare în care ființa umană nu este altceva decât ceea ce într-adevăr este. O vietate printre alte vietăți.

Pășind cu sufletul și cugetul larg deschise pragul cotidianului mistic, omul pătrunde într-o lume nouă pe care nimeni nu i-a putut-o descrie în prealabil. Acolo, fiecare devine un explorator și un descoperitor. Bogăția trăirilor în acest domeniu depinde de resursele spirituale și intelectuale ale fiecărui individ în parte.

Revelațiile cotidianului mistic au doar o valoare personală și nu pot fi "exportate" altor persoane.

Omul-masina, "sadidmul" si "omenia"

Este zguduitoare din punct de vedere uman, lectura Domnului M. Radulescu, "Istoria Literaturii Romane de Detentie". In timp ce citim acele

texte,

putem fara nici o greutate sa facem o calatorie mintala in lumea adevaratei terori. Teroare creata de paminteni, de oameni, altor paminteni, altor oameni, deoarece aici nu este vorba de o teroare fantezista, imaginata, de tip "science fiction", ci de una veritabila, reala. Este vorba de un scenariu de groaza, in fata caruia incercarile futele ale cineastilor de a reda realitatea detinutilor politici din diversele lagare comuniste si alte lagare -iste, sau alte incercari de a produce groaza, par doar niste redari "folclorice" a unor obiceiuri locale.

Adeseori epitetul "bestial" dat actelor umane de tortura, mi-a creat o confuzie existentialista, deoarece incercam sa identific aceste acte cu bestiile care convietuiesc acest pamint impreuna cu omul. Dar, banuiesc, ca nu sunt singurul care a ajuns la concluzia ca actele de tortura fizica si psihologica ne sunt reprezentative si rezervate noua, fiintelor umane. Animalele, bestiile ordinare, nu folosesc tortura, sau alte acte extreme de sadism, in raportul lor, atit intre bestiile de aceiasi specie, cit si intre specii diferite. In lumea animalelor obisnuite nu exista placerea "constienta" la infatisarea groteasca a rezultatelor torturii fizice si psihice. Doar la om exista si probabil ca reprezinta una din acele calitati care ne ridica la rangul de "animale superioare".

Ma gindesc, cum este posibil din punct de vedere religios, ca Dumnezeu, care este doar bun si care ne-a creat dupa asemanarea Lui, sa accepte ca din el s-au rupt aceste produse aberante, calaii, torturanti?

Ma gindesc, cum este posibil din punct de vedere social, ca restul omenirii sa accepte, atunci cind ele au loc, existenta actelor de tortura? Pentru ca intr-o masura, mai mare sau mai mica, aceste acte sunt cunoscute deja atunci cind sunt expediate in culisele groazei.

Ma intreb, de ce o natiune intreaga isi apara lasitatea cu vorbe goale si mincinoase ca: nu am fost informati (oficial?) de ceea ce se intimpla; nu am putut crede ca este adevarat si alte "scuze" similare, pentru ca eu sunt convins ca marea majoritate avea cunostiinta de cauza. Iar atunci cind marturii de acest gen sunt expuse maselor, ele influenteaza si revolta sporadic doar anumiti "indivizi sensibili"

Ma intreb, de ce societatea umana confruntata cu marturiile si dovezile miilor de acte de extrema tortura, nu ia masuri de protectie a indivizilor acelei societati impotriva repetarii in viitor a acestor manifestari devastatoare a spiritului uman.

Se pune atunci intrebarea daca nu cumva in constitutia umana, in textura acelei "constiinte" cu care ne falim, este sadita placerea prin tortura, placerea de a fi martori la suferinta fara margini a semenilor nostri sau in general la suferinta altei vietati oarecare?!

Pentru ca nu sunt convins ca ar fi vorba de un fel de pedeapsa bine meritata si deci atribuita cuiva care este vinovat de ceva. Atunci s-ar mai putea gasi explicatii, s-ar mai putea "filozofa" in acest context, dar adevarul este ca cel care face un act de tortura gaseste placere in aplicarea torturii oricarui animal vinovat sau nevinovat care "ii pica in mina". Si pe langa acesti "schingiuitori" propriu-zisi, o multime de alte fiinte umane "normale", pot urmarii tortura cu indiferenta sau, cine stie, cu o placere ascunsa?

Ce de asemenea m-a impresionat citind marturiile celor detinuti si torturati a fost faptul ca oricine care are taria fizica sa indure tortura, pina la urma este invins si poate sa ajunga sa fie prin intermediul torturii un "colaborator", un "turnator". Multi oameni incrimineaza in aceiasi masura atat turnatorii de buna-voie, voluntari, cit si pe cei care au ajuns acolo dupa ce au fost deanimalizati, despiritualizati prin tortura. De asemenea se pare ca "societatea" si mai ales intelectualii, gasesc actul de turnatorie ca fiind mult mai grav decit cel de tortura, deci calaii pe o scala a valorilor umane sunt ceva mai sus decit turnatorii!!

Ma intreb; dar daca nu ar exista camere de tortura si calai si daca mai ales nu ar exista detinuti de opinie, pedepsiti pentru ca vor sa creada si sa traiasca cum vor ei, ce importanta ar mai avea turnatorii? Ce ar putea un turnator sa faca in mijlocul unor oameni adevarat liberi?

Vrind-nevrind ajung iarasi la conditia omului ca o masinarie "creata", nascuta fara constiinta si dirijata genetic de ambitii pur egoiste. Doar in acest mod pot sa-mi explic acceptanta intelectual-umana a actelor de tortura de orice fel si din oricare motiv.

Omul nu are constiinta adevarata, doar niste faramituri de constiinta, omul nu are compasiune sincera si atunci cind da impresia ca soarta semenilor il afecteaza, acea stare de angajare in suferinta altuia este de obicei generata de spaima subconstienta ca si el la rindul lui ar putea fi "tratata bestial" de alti oameni. Oameni ca el "normali" pe care ii recunoaste, recunoscindu-se!

Dimitrie Grama, Oct. 2006